

The World of Samuel I, II

White Young Jeon

CEMF

មេរៀនទី១ ការសិក្សាកណ្តាលសំយុងអែល

1. អត្ថបទ:

2. ខគន្លឹះ:

3. **ការស្ទង់មតិ:** ជាទូកណ្តាលសំយុងអែលទី១ និង សំយុងអែលទី២ ត្រូវបានកែសម្រួលជាកណ្តាលតែមួយ។ ផ្នែកទីមួយត្រូវបានបញ្ចប់នៅដោយការសោយទិវង្គតរបស់សូលហើយផ្នែកទីពីរទាក់ទងនឹងការគ្រប់គ្រងរបស់ ដាវីឌ។ កំណើតរបស់សំយុងអែលត្រូវបានកត់ត្រានៅជំពូកដំបូង ហើយការស្លាប់របស់គាត់ត្រូវបានរៀបរាប់ នៅជំពូក២៥ ពីព្រោះកណ្តាលសំយុងអែលគឺជាផ្នែកនៃ ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃ ចោទិយកថាភាគច្រើននៃអ្នកប្រាជ្ញ បានទទួលស្គាល់ថា វាត្រូវបានកែសម្រួលនៅពេលមានគុក ហើយត្រូវបាន សរសេរនៅពេលតែ LongmanIII បានទទួលយកថាវាត្រូវបានសរសេរយូរណាស់មកយើង។

4. ការបែងចែក: ជាការបែងចែកដូចខាងក្រោម:

១. កំណត់ត្រាសំខាន់របស់សំយុងអែល (1សំយុងអែល១: ៧-១៧)

១) សុន្ទរកថាអំពីកំណើតរបស់សំយុងអែល និង ភក្តីភាពរបស់គាត់ (1សំយុងអែល ១: ១-២: ១១)

២) ផ្ទះរបស់អេលីបានបដិសេធដោយព្រះ (1សំយុងអែល ២: ១២-៣៦)

៣) សំយុងអែលនៅក្នុងត្រសាល (1សំយុងអែល ៣: ១-២១)

៤) ប៉ាឡេស្ទីន និង ហិបសញ្ញា (1សំ ៤: ១-៥: ១២)

៥) ការវិលត្រឡប់មកវិញនៃហិបសញ្ញា (1សំយុងអែល ៦: ១-៧: ២)

៦) ចៅហ្វាយ, សំយុងអែល (1សំយុងអែល ៧: ៣-១៧)

២. កំណត់ត្រាសំខាន់របស់សូល (1សំយុងអែល ៨: ១-១៥: ៣៥)

១) អ៊ីស្រាអែលចង់បានស្តេចមនុស្ស (1សំយុងអែល ៨: ១-១២)

២) ការរើសតាំងសូល និង ការចាក់ប្រេងតាំងឲ្យគាត់ (1សំយុងអែល ៩: ១-១០: ២៧)

៣) ជ័យជំនះរបស់សូល (1សំយុងអែល ១១: ១-១៥)

៤) សុន្ទរកថាលារបស់សំយុងអែល (1សំយុងអែល ១២: ១-២៥)

៥) ភាពល្បីល្បើរបស់សូល (1សំយុងអែល ១៣: ១-១៤: ៥២)

៦) សូលបានបដិសេធដោយព្រះអម្ចាស់ (1សំយុងអែល ១៥: ១-៣៥)

៣. កំណត់ត្រាកំណត់ត្រារបស់ដាវីឌ (1សំយុងអែល ១៦:៣១: ២ សំ ១: ១-២៤: ២៥)

១) ដាវីឌត្រូវបានតែងតាំងជាស្តេច (1សំយុងអែល ១៦: ១-២៣)

២) ដាវីឌ និង កូលីយ៉ាត (1សំយុងអែល ១៧: ១-៥៨)

៣) ការសាកល្បងរបស់ដាវីឌដោយសូល (1សំយុងអែល ១៨: ១-២៦: ២៥)

៤) ដាវីឌជាមួយប៉ាឡេស្ទីន (1សំយុងអែល ២៧: ១-១២)

៥) សូល និង អ្នកខាងវិញ្ញាណ (1សំយុងអែល ២៨: ១-២៥)

៦) ប៉ាឡេស្ទីនបានបដិសេធដាវីឌ (1សំយុងអែល ១៩: ១-១១)

- ៧) ការចាប់ខ្លួនប្រពន្ធរបស់ដាវីឌ (1សាំយ៉ូអែល ៣០: ១-៣១)
- ៨) មរណភាពរបស់អុល និង ការឆ្លើយតបរបស់ដាវីឌ (1សាំយ៉ូអែល ៣១: ១-១៣ ॥សាំ ១: ១-២៧)
- ៩) ដំណាក់កាលរបស់ដាវីឌ និង សូល (2សាំយ៉ូអែល ២: ១-៤: ១២)
- ១០) នគរបង្រួបបង្រួមរបស់ដាវីឌ (២ សាំ ៥: ១-២៥)
- ១១) ដាវីឌ និង ហិបសញ្ញា (2សាំយ៉ូអែល៦:១-២៣)
- ១២) កិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ដាវីឌ (១៧: ១-២៩)
- ១៣) ជ័យជំនះរបស់ដាវីឌ (2សាំយ៉ូអែល ៨: ១-១០: ១៩)
- ១៤) អំពើផិតក្បត់ ការពិគ្រោះយោបល់លទ្ធផល (2សាំយ៉ូអែល ១១: ១-១២: ៣១)
- ១៥) រោគពិសដែលកើតមានលើគ្រួសារដាវីឌ (2សាំយ៉ូអែល ១៣: ១-១៩: ៤៣)
- ១៦) បញ្ហាប្រឈមបន្ថែមទៀត (2សាំយ៉ូអែល ២០: ១-២១: ២២)
- ១៧) ចម្រៀងរបស់ដាវីឌ (2សាំយ៉ូអែល ២២: ១-៥១)
- ១៨) ឆន្ទៈរបស់ដាវីឌ និង អ្នកចំបាំងរបស់គាត់ (2សាំយ៉ូអែល ២៣: ១-៣៩)
- ១៩) លទ្ធផលនៃការធ្វើជំរឿនប្រជាជន (២ សាំ ២៤: ១-២៥)

សំយុង្គិអែលទី១

សេចក្តីផ្តើម:

ក្រោមពន្លឺនៃការស្តាររូបភាពរបស់ព្រះឡើងវិញ យើងបានពិនិត្យសៀវភៅប្រវត្តិសាស្ត្រចំនួន៣ ក្បាលរួចហើយគឺព្រះគម្ពីរយ៉ូសេ ពួកចៅហ្វាយ និង នាងរស់។ ក្នុងចំណោមកណ្តាទាំងនេះ យើងអាចមើល ឃើញចរន្តនៃការប្រោសលោះដំរើរឡើង។ ជាបន្តបន្ទាប់យើងអាចពិនិត្យមើលកណ្តាសំយុង្គិអែលតាមទស្សនវិស័យនៃការស្តារឡើងវិញរូបភាពរបស់ព្រះ ដែលជាក្រមសីលធម៌នៃការប្រោសលោះ។

សត្រូវនៃសង្គ្រាមរបស់យ៉ូសេគឺសាតាំង និងលោកីយដែលជាតថភាពពិតនៃនិមិត្តរូប ប៉ុន្តែកណ្តាចៅហ្វាយហាក់ដូចជាផ្តោតលើបំណងប្រាថ្នាដ៏មានបាប។ ស្រដៀងគ្នានេះដែរ 1សំយុង្គិអែលយូអែលបានចង្អុលបង្ហាញ ចំណុចកណ្តាលនៃសេចក្តីបង្ហាញខុសឆ្គងខ្លួនឯង ដែលបង្ហាញពីមោទនភាពភាពក្រអឺតក្រទម និង លោភលន់ជាដើមជាសត្រូវដ៏សំខាន់ដែលគ្រប់គ្រងជីវិតគ្រីស្ទតាមរយៈតួអង្គជាច្រើនប្រភេទនៅលើពិភពលោក។

កណ្តាទាំងអស់ខាងលើបានសង្កត់ធ្ងន់ថា របបរាជានិយមត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាលទ្ធិធិបតេយ្យ។ សំខាន់លទ្ធិធិបតេយ្យគឺជាគោលបំណងនៃសេដ្ឋកិច្ចរបស់ព្រះ ផលផ្លែនៃការប្រោសលោះ និង កម្រិតខ្ពស់បំផុតនៃនគរបស់ព្រះ។ ការបង្ហាញរូបភាពជាច្រើនបង្ហាញពីប្រធានបទតាមរយៈនិមិត្តសញ្ញា និង ប្រភេទអក្សរ។ នៅពេលយើងបកស្រាយវាតាមពន្លឺនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី យើងអាចយល់ពីតម្រុយនៅក្នុងរូបភាព។ តើតម្រុយទាំងនោះជាអ្វី? តាមពិតយើងអាចរកឃើញពូជដែលត្រូវប្រោសលោះដោយនិមិត្តរូប។ ឧទាហរណ៍: យើងអាចរកឃើញបញ្ហានៃអំពើបាបនៅក្នុងសមរភូមិអ៊ីស្រាអែល ដែលពុំទុំវិញដោយការប្រៀបធៀបជាច្រើន។ សេចក្តីបង្ហាញខុសឆ្គងរបស់ពួកគេ គឺជាបញ្ហាចម្បងដូចគ្នានៅក្នុងជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលយើងជួបប្រទះបញ្ហាចម្បងនៅក្នុងជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទ យើងរៀនវិធីដើម្បីដោះស្រាយវាដោយគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ក្នុងករណីលទ្ធិធិបតេយ្យរបស់សំយុង្គិអែល យើងអាចរកឃើញចម្លើយជាក់ស្តែងនៃនគរបស់ព្រះ។

៣.ដូច្នេះនៅពេលដែលយើងពិចារណាកណ្តាទាំងនេះតាមទស្សនៈរបស់ RGI យើងនឹងកំណត់បញ្ហាជាក់លាក់មួយចំនួននៅក្នុង1សំយុង្គិអែលយូអែល។ ១) ទេវសាស្ត្ររបស់ហាណា ២) បំណងប្រាថ្នាពេញដោយបាបបានក្លាយជាស្តេចដូចអាដាម ៣) ចម្លើយរបស់ព្រះចំពោះការទាមទាររបស់ពួកគេគឺព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងនគរបស់ព្រះ។

I. ទេវសាស្ត្រនៃលទ្ធិធិបតេយ្យរបស់ហាណា

នៅក្នុងចំណុចផ្លាស់ប្តូរដែលបានផ្លាស់ប្តូរទៅជារាជាធិបតេយ្យ ពីលទ្ធិធិបតេយ្យក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលព្រះបានប្រើគ្រួសារ និង ស្ត្រីដែលគោរពព្រះគឺហាណា។ ទោះបី ជានិទានកថារបស់នាងខ្ចី (1សំយុង្គិអែល ១: -២) តែគំនិត និង ជីវិតរបស់នាងបានបង្ហាញពីអ្វីដែលទេវសាស្ត្រព្រះគម្ពីរនៃលទ្ធិធិបតេយ្យត្រូវតែមានដល់ពិភពលោក។ យើងត្រូវបានធានាថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានដឹកនាំចរន្តនៃការប្រោសលោះបានចាក់ព្រះគុណព្រះគុណរបស់ទ្រង់លើការរងទុក្ខរបស់នាង។ បន្ទាប់ពីនាងបានឆ្លងកាត់ជ្រលងនៃសេចក្តីស្លាប់នាងអាចច្រៀងចំរៀងរបស់មនុស្សដែលបានលោះហើយរស់នៅដោយក្រមសីលធម៌នៃការប្រោសលោះនៅ

ក្នុងថ្ងៃឆ្នាំខាងវិញ្ញាណ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំចូលចិត្តអំពាវនាវដល់ទ្រឹស្តីហាណាដូចជុងអាដែរយុនស៊ុនឧទ្យានបាន កំណត់នៅក្នុងការអធិប្បាយអំពីជំនឿរបស់ហាណា។

1. អំណាចនៃគ្រួសារ (1សាំយ៉ូអែល ១: ១-១៤)

នៅចំណុចរបស់ដែលផ្លាស់ប្តូរពីសម័យព្រះគម្ពីរចៅហ្វាយមកដល់សម័យនៃពង្សាវតារក្សត្រព្រះបាន ធ្វើការតាមរយៈគ្រួសារ និង ស្រ្តី។ ដូចជាគ្រាប់គ្រប់ពូជយ៉ាងតូចល្អិតដុះលូតលាស់រហូតដល់វាអាចផ្តល់នូវការសំរាកដល់សត្វស្លាប់ ការអធិស្ឋាន និង ការលះបង់របស់ស្រ្តីម្នាក់ហាណាអាចបង្កើតនគរព្រះបាន។ គ្រួសារមនុស្សម្នាក់ និង ភក្តីភាពដ៏ស្មោះត្រង់របស់នាងក្នុងរឿងតូចមួយគឺសំខាន់ណាស់ ដើម្បីសំរេចតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ជំនឿរបស់ហាណាបានបង្រៀនយើងពីចំណុចនេះ។ ទីមួយវាជាព្រឹត្តិការណ៍គួរឱ្យកត់សម្គាល់ដែលគ្រួសារមួយជួបប្រទះនឹងការលំបាកយ៉ាងខ្លាំង។ ពិភពលោកច្រើនតែផ្ដោតលើរបស់ធំៗ តែចំពោះព្រះរឿងតូចតាចសំខាន់។ ទោះបីជាគ្រាប់តូចល្អិតក៏ដោយ។ ការចប់បាត់មុតូចតាចរបស់ក្រុមគ្រួសារអែលកាណាគឺជាប្រពន្ធដែលសំរេចបំណងប្រាថ្នារបស់ព្រះ។

ទីពីរនាងបានស្រែករកព្រះអំពីភាពគ្មានកូនរបស់នាង ជាបញ្ហាដែលមនុស្សទូទៅគិតថាជាវាសនា។ ការអធិស្ឋានដែលនាងបានបង្ហូរចេញពីព្រលឹងរបស់នាង គឺជានាវាដែលអាចត្រូវបានកាន់កាប់ដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ។ នាងបានយកបំណងប្រាថ្នាដ៏ខ្លាំងរបស់នាងមករកព្រះដើម្បីបង្កើតនគររបស់ព្រះនៅគ្រាលំបាក។

ទីបីនៅពេលដែលនាងបានប្រទានឲ្យមានកូនប្រុសដល់នាង សាំយ៉ូអែលដែលនាងបានបង្កើតដោយចម្លើយរបស់ព្រះតាមរយៈការអង្វររបស់នាងដល់ព្រះពន្លឺនៃសេចក្តីសង្ឃឹមបានចាំងមកលើនាង។ វាមានន័យថា ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់បង្ហាញពីលទ្ធិធិបតេយ្យដោយរបបរាជានិយម។ នេះគឺជាវិធីសាស្ត្រដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ។

2. ការអធិស្ឋានដែលបង្ហូរវិញ្ញាណរបស់នាង (1សាំយ៉ូអែល ១: ១៥-២៨)

យើងឃើញចម្លើយរបស់ព្រះ ចំពោះការអធិស្ឋានដ៏លះបង់របស់នាង ដោយមើលពីហាណា។ តើនាងបានអធិស្ឋានដល់ព្រះយ៉ាងដូចម្តេច?

ដំបូងនាងបានអធិស្ឋាននៅក្នុងបន្ទប់បិទជិតតែចំពោះព្រះ។ ទោះបីជាថ្ងៃរបស់នាងបានធ្លាក់ក្នុងភាពលាក់ពុតក៏ដោយនាងបានអធិស្ឋាននៅចំពោះព្រះ។ ការអធិស្ឋានដែលនាងបានស្នើសុំតែព្រះគឺការលះបង់ដែលមានជីវិត។ “តែងអ្នក កាលណាអធិស្ឋាន នោះត្រូវឲ្យចូលទៅក្នុងបន្ទប់ ហើយបិទទ្វារ រួចអធិស្ឋានដល់ព្រះវរបិតានៃអ្នក ដែលទ្រង់គង់នៅទីលាក់កំបាំងចុះ នោះព្រះវរបិតានៃអ្នក ដែលទតឃើញក្នុងទីលាក់កំបាំង ទ្រង់នឹងប្រទានរង្វាន់ ដល់អ្នកនៅទីប្រចក្សច្បាស់” (ម៉ាថាយ ៦:៦)។

ទីពីរនាងបានថ្វាយព្រលឹងដល់ព្រះ។ ថ្វីបើមានការរិះគន់ពីអេលីក៏ដោយ នាងបានថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះជាការបូជាជីវិត(១៥)។ មូលហេតុដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងការអធិស្ឋានរបស់នាង គឺដោយសារតែនាងបានបង្ហូរវិញ្ញាណរបស់នាង ដែលបានដាក់ជីវិតទាំងមូលរបស់នាង នៅលើអាសនារបស់ព្រះ (រ៉ូម ១២:១-២)។ ព្រះគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងការជួបគ្នារវាងសេចក្តីពិត និង សេចក្តីពិត(យ៉ូហាន៤:២៤) ។ ទីបីនាងបានអធិស្ឋានដោយជំនឿដល់ព្រះ។ នៅពេលអេលីមានការចាប់អារម្មណ៍ចំពោះចម្លើយប្លែកៗរបស់នាង គាត់បានប្រទានពរដល់នាង ហើយនាងបានជួបប្រទះរឿងអស្ចារ្យនៅក្នុងជីវិតរបស់នាង

(១៧-១៩)។ នាងជឿលើការសន្យានៃបទគម្ពីរដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ ដោយអស់ពីចិត្តថា នាងស្រឡាញ់ ទោះបីជាវាព្រះគុណតិចតួចក៏ដោយ។

នេះគឺជាវិធីសាស្ត្រផ្សេងទៀតរបស់ព្រះ ដើម្បីសង់នគរព្រះឡើង។ ទោះបីព្រះបានសន្យាថា ការសំរេច បាននូវនគររបស់ព្រះក៏ដោយ ទ្រង់ស្វែងរកការអធិស្ឋានដ៏ស្មោះត្រង់របស់ប្រជាជនរបស់ទ្រង់។ ការ បង្ហាញពីលទ្ធិធម៌តេឃ្យតាមរយៈរបបរាជានិយមគួរតែត្រូវបានសម្រេចតាមរយៈការអធិស្ឋានរបស់ ប្រជាជននៃការតាំងសញ្ញានៃព្រះគម្ពីរសាំយូអែល។ គោលការណ៍នេះ បានហោះហើរនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ អ៊ីស្រាអែលបានអធិស្ឋានជាយូរមកហើយ ដើម្បី រំដោះពួកគេចេញពីស្រុកអេស៊ីប និង បាប៊ីឡូន។

3. បទពិសោធន៍ខាងវិញ្ញាណរបស់ហាណា (1សាំយូអែល ២: ១-១០)

ហាណាបានទទួលព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ ដើម្បីបង្កើតកូនប្រុសមួយចេញពីព្រះអម្ចាស់។ តើព្រះគុណទាំង នោះគឺជាអ្វី?

ដំបូងនាងដឹងថា មានតែព្រះទេវដែលជាសេចក្តីសង្គ្រោះ។ នាងបានឃើញព្រះគុណដ៏ពេញលេញថែម ទៀតដែលត្រូវបានសង្គ្រោះដោយព្រះយេហូវ៉ា។ ដូច្នេះ នាងអាចនិយាយបានថា មានតែព្រះអម្ចាស់ទេ ដែលសង្គ្រោះនាងពីពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់នាង(១-២)។ ទីពីរនាងបានទៅជិតកៅអីដែលស្រឡាញ់តែ ព្រះយេហូវ៉ាប៉ុណ្ណោះ។ នាងបានកោតសរសើរដល់ព្រះអម្ចាស់នៃចំណេះដឹងដែលជាព្រះដែលអាចវាស់ មេត្តាករុណា និងជាព្រះដែលមានអំណាចអាចបំបែកព្រូញរបស់អ្នកចម្បាំង និង អាចបង្កើតជាថ្មីដែល បានដួលនៅលើដី (ហាបាគុក៣:១៨)។ ទីបីនាងបានឃើញថា ព្រះបានការពារពួកគេពីកណ្តាប់ដៃ របស់សត្រូវ ហើយវាយពួកគេហើយទ្រង់នឹងក្លាយជាព្រះនៃប្រជាជាតិទាំងអស់។ នាងបានឃើញ សមិទ្ធផលនៃការតាំងសញ្ញារបស់អំប្រាហាំ។ ទោះបីនាងបានរស់នៅក្នុងសម័យព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ក៏ដោយ ក៏នាងត្រូវបានធានាពីការសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលបានបង្ហាញបន្ទាប់ពីពីរបីពាន់ឆ្នាំមក។ ប្រសិនបើយើងរស់នៅក្នុងថ្ងៃដែលក្តីស្វាងជាងហាណាអាចរៀនការអធិស្ឋានរបស់នាងតើបទពិសោធន៍ ដ៏អស្ចារ្យអ្វីអាចកើតឡើងនៅសម័យរបស់យើង? យើងត្រូវទៅកន្លែងដែលមានពរ។

4. ចូរយើងពិចារណាការថ្វាយបង្គំដែលមានតម្លៃ (1សាំយូអែល២: ១១-២១)

តើព្រះបានផ្ដោតអារម្មណ៍លើអ្វីនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ ដែលមានទំនាក់ទំនងជាមួយ អំប្រាហាំ យ៉ូសែប ម៉ូសេ យ៉ូស្វេ និង សាំយូអែល?

ទីមួយទ្រង់បានឃើញការគោរពប្រតិបត្តិដ៏រាបទាបនៃការបម្រើ។ ព្រះគម្ពីរសាំយូអែល ដែលបានថ្វាយ ដោយហាណានាង គាត់មិនបានចាកចេញពីទីសក្ការៈ ហើយបម្រើព្រះយេហូវ៉ាដោយស្មោះត្រង់។ ព្រះ យេហូវ៉ាបានទទួលការបម្រើកុមារ(១១)។ ព្រះស្គាល់ភាពស្មោះត្រង់នៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ ទីពីរគាត់ បានផ្ដោតលើយញ្ញូបូជាដែលមានជីវិត។ វាបានបង្ហាញពីដួងចិត្តដ៏រាបទាបរបស់គាត់ (១៧)។ ព្រះ គុណរបស់ព្រះអម្ចាស់ក៏មាននៅក្នុងដួងចិត្តនៃការគោរពប្រតិបត្តិដែរ។ សាំយូអែលដឹងពីអាថ៌កំបាំងដ៏អ ស្ចារ្យដែលនឹងត្រូវសម្រេចនាពេលអនាគត។

នៅសម័យរបស់យើងដែលបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងលក្ខណៈនៃការថ្វាយបង្គំយើងត្រូវថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះ ដោយថ្វាយបង្គំតាមវិញ្ញាណ និង តាមសេចក្តីពិត។

5. បញ្ហារបស់ព្រះជាម្ចាស់ (1 សាំយ៉ូអែល ២:២២-៣៦)

វាពិតជាគួរឱ្យភ័យខ្លាចណាស់ក្នុងការរក្សាភាពរឹងច្រើនដែលកូនប្រុសទាំងពីររបស់សម្តេចសង្ឃអេលីមាន។ តើការជំនុំជំរះរបស់ព្រះត្រូវបានអនុវត្តយ៉ាងដូចម្តេច?

ទីមួយព្រះបានតបស្នងពួកគេវិញដោយផ្អែកលើអាកប្បកិរិយាដែលគេបានធ្វើចំពោះព្រះយេស៊ូវ។ នៅពេលអេលីមើលងាយព្រះគុណរបស់ព្រះ ព្រះបានបោះបង់ចោលគាត់ហើយតែងតាំងអ្នកធ្វើការថ្មី។ ទីពីរជម្រើសរបស់មនុស្សគឺពឹងផ្អែកលើក្រឹត្យក្រមរបស់ព្រះ។ ការប្តោលទោសរបស់ព្រះប្រឆាំងនឹងអំពើបាបរបស់ពួកគេ ដែលបានមើលងាយដង្ហោយហើយបានប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ជាមួយស្រ្តីបំរើក្នុងទីសក្តានុពលបានបង្ហាញក្រឹត្យក្រមរបស់ព្រះដល់ពួកគេ(២៥)។ ក្រោយមកពួកគេត្រូវបានសម្លាប់នៅក្នុងសមរភូមិ(៣៤)។ ទីបីព្រះបានតាំងទីលំនៅរឹងមាំដោយអ្នកចាក់ប្រេងតាំង។ ការងារថ្មីរបស់សាំយ៉ូអែលបានបង្ហាញពីការសង្គ្រោះពេញលេញរបស់ព្រះគ្រីស្ទនាពេលអនាគត។ យើងមិនគួរទទួលបានព្រះគុណដ៏ថ្លៃថ្លានៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដោយគ្មានន័យនោះទេ ហើយយើងគួរតែត្រូវបានធានាថា វាគឺជាអ្វីដែលសំខាន់បំផុត។

ម៉្យាងវិញទៀត ផ្ទុយពីការយល់ដឹងរបស់ហាណាចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ អេលី និង ក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ត្រូវបានបោះបង់ចោលដោយព្រះអម្ចាស់ ដោយសោកសៅដើម្បីបង្កើតចរន្តនៃការប្រោសលោះសម្រាប់ប្រជាជននៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ។ ពួកគេមិនអាចត្រូវបានលុបចោលដោយដៃរបស់ព្រះដែលមានអធិបតេយ្យភាពសម្រាប់ការស្តារឡើងវិញនូវរូបន្តរបស់ព្រះនៅអ៊ីស្រាអែលទេ។ ហេតុអ្វីបានជាលោកអេលីដែលជាសម្តេចសង្ឃត្រូវបានបោះបង់ចោល? ពីព្រោះសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខុសឆ្គងរបស់គាត់បានបំពុលភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះនៅក្នុងគាត់។

សរុបសេចក្តីមក ទោះបីហាណាជាស្រ្តីម្នាក់នៅក្នុងថ្ងៃងងឹតក៏ដោយ ដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះនាងបានស្គាល់ពិភពលោកនៃលទ្ធិធិបតេយ្យដែលកំពុងរងទុក្ខ។ ម៉្យាងទៀតនាងរីករាយនឹងព្រះគុណនៃលទ្ធិធិបតេយ្យនៅពេលដែលអំប្រាហាំ និង ដាវីឌបានភ្ញាក់រសជាតិនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។ ទោះបីជានាងរស់នៅក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏ដោយ តែនាងរីករាយនឹងព្រះគុណនៃដំណឹងល្អនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ខ្លឹមសារនៃលទ្ធិធិបតេយ្យតាមរយៈរបបរាជានិយមដែលបានសម្តែងនៅក្នុងកណ្តាលសាំយ៉ូអែលបានបង្ហាញខ្លួននៅក្នុងស្រ្តីរួចទៅហើយ ពីព្រោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធតែមួយបានធ្វើការនៅក្នុងជីវិតរបស់នាង។

II. បំណងប្រាថ្នាពេញដោយបាបចង់ក្លាយជាស្តេចដូចអាដាមបានធ្វើ

ព្រះគុណពិតនៃទ្រឹស្តីធិបតេយ្យតាមរយៈរបបរាជានិយម គួរតែត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងផ្ទៃខាងក្រោយនៃជ្រលងភ្នំងងឹតដូចដែលសាការីបានឃើញនៅក្នុងនិម្មិតដំបូងរបស់គាត់។ នៅពេលដែលការរកឃើញដ៏អស្ចារ្យនៃការប្រោសលោះរបស់ហាណាបានចេញពីភាពងងឹតបណ្តោះអាសន្ន ការប្រោសលោះពេញលេញ - ការស្តារឡើងវិញនូវរូបន្តរបស់ព្រះគួរតែត្រូវបានសម្រេចដោយយកល្អះលើសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាពេញដោយបាបដែលជាប្រភពនៃអំពើបាបទាំងអស់។ ក្នុងចំណោមជំនឿដ៏អស្ចារ្យសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាពេញដោយបាបបានធ្វើទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់។

1. អំពើបាបរបស់អេលី (1សាំយ៉ូអែល ៣: ១-២១)

អំពើបាបរបស់អេលីធ្ងន់ធ្ងរណាស់ ព្រោះគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែលមិនអត់ទោសក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ តើបាបមកពីណា? ទីមួយវាចេញពីចិត្តដោយគ្មានការបើកសម្តែង។ ភាពខុសគ្នារវាងដួងចិត្តរបស់សាំយ៉ូអែល វ័យក្មេង និង អេលីចាស់បានបង្ហាញពីសារៈសំខាន់នៃដួងចិត្តដែលបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលជាការបើកសម្តែងពិសេស (បទគម្ពីរ) គឺសំខាន់ណាស់ពីព្រោះមានតែដួងចិត្តដែលបានបង្ហាញទេដែលអាចយកឈ្នះការល្អៗនៃអំពើបាប (ទំនុកជំរើង១១៩: ៩)។ ទីពីរវាចេញពីការលាក់ពុត។ ការសម្តែងការអង្គុយរបស់អេលីបានបង្ហាញថា អេលីខ្លួនឯងបានមើលងាយតួនាទីកិត្តិយសរបស់គាត់(១:៩៤:១៣, ១៨) ។ មានតែដួងចិត្តដែលចេះស្តាប់បង្គាប់ស្មោះត្រង់ប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចយកឈ្នះការល្អៗនៃការលាក់ពុត។ ទីបីគាត់ជាទាសករនៃសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម (១៣-១៤)។ អេលីមិនអាចដឹងថាអំពើបាបគាត់ធ្ងន់ធ្ងរចំពោះព្រះទេ ពីព្រោះគាត់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយបំណងប្រាថ្នាដ៏ខុសឆ្គង (១៤-១៥) ។ បំណងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមតែងតែប្រឆាំងនឹងព្រះ (រ៉ូម ៨: ៧) ។ សូមរក្សាចិត្តដែលបង្កើតឡើងវិញ ដើម្បីយកឈ្នះលើសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដែលមានបាប។

2. ភាពពិតនៃការពុករលួយ (1សាំយ៉ូអែល ៤: ១-១១)

ភាពគ្មានគុណធម៌នៃគ្រីស្ទបរិស័ទចេញមកពីការលាក់ពុត។ តើអត្ថបទប្រាប់យើងអ្វីខ្លះអំពីរឿងនេះ? ទីមួយព្រឹត្តិការណ៍ជាក់លាក់មួយបានកើតឡើងដោយបញ្ចូលហិបសញ្ញាទៅក្នុងសមរភូមិដើម្បីកម្ចាត់សត្រូវរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានរុញច្រានដោយប៉ាឡេស្ទីន(៣)។ ហិបសញ្ញាបានចាប់ដោយសត្រូវហើយមនុស្សបីពាន់នាក់ត្រូវបានសម្លាប់នៅទីនោះ។ យើងដែលបានធ្លាក់ចូលក្នុងការលាក់ពុតគួរតែរៀនថា ព្រះគឺសំខាន់ជាងអ្វីៗខាងក្រៅ និង ការប្រកបខាងវិញ្ញាណច្រើនជាង។ ទីពីរលុះត្រាតែយើងដឹងអំពីធាតុពិតនៃហិប ហើយយើងរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទ យើងនឹងបាត់បង់សេចក្តីស្ងប់ស្ងួននៃការប្រកួតប្រជែង ហើយធ្លាក់ចូលក្នុងពុតត្បុត(៤-៥)។ និមិត្តរូបនេះ ត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះគ្រីស្ទ។ បើគ្មានការបើកសម្តែងទេ ភាពល្ងង់ខ្លៅនៃការពិតនឹងកើតឡើង ហើយបណ្តាលឱ្យមានការគោរពបូជារូបព្រះ។ វាមានន័យថា ជំនឿពិតត្រូវបានប្តូរទៅជាជំនឿមិនពិត។ ចាត់ទុកសាសនាគ្រីស្ទជាសាសនាជាសាសនាដែលចេញមកពីការយល់ច្រឡំនៃបើកសម្តែង។ យើងត្រូវតែប្រើចិត្តនៅក្រោមពន្លឺនៃសៀវភៅទាំង៦៦កណ្តុនៃបទគម្ពីរហើយត្រូវឈរលើវា។

3. អ៊ីកាបូឌ (1សាំយ៉ូអែល ៤:១២-២២)

ការបរាជ័យនៃសង្គ្រាមរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបង្ហាញថា ព្រះនឹងបំផ្លាញផ្ទះរបស់អេលី។ តើមានអ្វីកើតឡើងនៅថ្ងៃនោះ? ទីមួយមរណភាពនៃកូនប្រុសពីរនាក់របស់គាត់ (១១): ព្រះបានថ្កោលទោសហុបនី និង ភីនេហាសដោយវិធីដែលពួកគេដឹកហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់។ វាផ្ទុយនឹងព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានកើតឡើងនៅពេលដែលពួកសង្ឃបានចូលទៅក្នុងទឹកសន្យា(យ៉ូស្វេ៣:១៥)។ ហើយក៏ដូចការស្លាប់របស់យូសាដែរពួកគេបានជឿទុកចិត្តលើហិបសញ្ញាជាព្រះ។ ដូច្នេះ ពួកគេបានស្លាប់ដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះ។ ទី២ មរណភាពរបស់អេលី (១៨): អេលីដែលបានលឺដំណឹងបន្ទាន់នេះបានធ្លាក់ពីលើកៅអីរបស់គាត់ហើយបានស្លាប់ដោយសារព្រះ ដោយសារការប្រាស្រ័យទាក់ទងខាងវិញ្ញាណ

កាន់តែអាក្រក់ទៅៗ។ គាត់មិនបានបំពេញភារកិច្ចរបស់ចៅហ្វាយអស់រយៈពេល៤០ឆ្នាំ (១សាំយ៉ូអែល ៣:១៣) ។ ទីបីមរណភាពរបស់កូនប្រសាស្ត្រីរបស់គាត់ពីបញ្ហាផ្សេងៗ (១៩-២០)៖ ប្រពន្ធរបស់ប៊ីនហាសបានលឺដំណឹងអាក្រក់នេះបានស្លាប់បន្ទាប់ពីគាត់បានទាយថា សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានចាកចេញពីអ៊ីស្រាអែល អ៊ីកាបូឌ (៣:១៤) ។ គោលបំណងរបស់យើងដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់គួរតែចាប់ផ្តើមដោយការភ័យខ្លាចអំពីបាប។

ទោះយ៉ាងណា ការពុករលួយដ៏ធ្ងន់ធ្ងររបស់អ្នកដឹកនាំខាងវិញ្ញាណ ធ្វើឱ្យពួកគេមានទំនោរទៅរកការបំផ្លាញរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។ ព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់បានធ្វើការនៅក្នុងភាពងងឹត ពេលខ្លះដោយសេចក្តីសង្គ្រោះ រឺពេលខ្លះដោយការជំនុំជំរះ ដើម្បីសំរេចនូវព្រះហឫទ័យដ៏អស់កល្បរបស់ទ្រង់ដូចជាកិច្ចការរបស់ម៉ារ៉ា ជាតិដែរ (លោកុប្បត្តិ ១:២) ។

III . ចម្លើយរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាស្តេចនៃនគររបស់ព្រះ

ក្នុងចំណោមស្ថានភាពងងឹតជ្រៅគោលបំណងនៃការស្តារឡើងវិញ នូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ការប្រោសលោះមិនអាចត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយស្នាដៃរបស់សត្រូវទេ។ ផែនការអស់កល្បរបស់ព្រះដែលមានអធិបតេយ្យភាពគួរតែត្រូវបានបំពេញដោយព្រះចេស្ដា និង ប្រាជ្ញារបស់ព្រះតាមរយៈព្រឹត្តិការណ៍ជាច្រើន។ ប៉ុន្តែ ព្រឹត្តិការណ៍ជាច្រើនមានគោលបំណងសំដៅទៅលើព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកស្វែងរក និង ជាស្តេចនៃនគររបស់ព្រះ។ ព្រះហស្តដែលមនុស្សមើលពុំឃើញរបស់ព្រះ បានធ្វើការយ៉ាងឧស្សាហ៍ហើយពាក់ព័ន្ធក្នុងកាលៈទេសៈនោះ។

1. ព្រះហស្តរបស់ព្រះ (១សាំយ៉ូអែល ៥: ១-១២)

ព្រះបានបង្ហាញព្រះហស្តដ៏ធ្ងន់របស់ព្រះតាមរយៈការមកដល់នៃហិបសញ្ញានៅប៉ាឡេស្ទីន។

ទីមួយព្រះបានបង្ហាញថា ជារហ័នខ្សោយណាស់ចំពោះប៉ាឡេស្ទីន (៤) ។ ព្រឹត្តិការណ៍មួយចំនួនបាន បង្ហាញពីភាពមិនអាចទៅរួចនៃរូបព្រះ។ អ្វីដែលសំខាន់ជាងនេះ មិនមែនជាហិបសញ្ញាទេ តែមានវត្តមានរបស់ព្រះនៅលើនោះ។ វាជាការព្រមានអំពីការថ្កោលទោសរបស់ព្រះដែលប្រៀបធៀបព្រះទៅនឹងរូបព្រះរបស់ពួកគេ។ ក្បាលរបស់រូបព្រះសហសម័យទាំងអស់គួរតែត្រូវបំផ្លាញដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។ ទីពីរព្រះបានប្រទាននូវអំពីអាក្រក់(៩)។ ដូចជានៅពេលដែលស្តេចផារ៉ោនមានភាពរឹងចចេសនោះ ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើឲ្យមានគ្រោះកាចដល់ប្រទេសអេហ្ស៊ីប។ ពួកគេបានទទួលនូវព្រះចេស្ដារបស់ព្រះដោយទទួលនូវគ្រោះមហន្តរាយដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនេះ។ ចំពោះព្រឹត្តិការណ៍បែបនេះ ក្រុមប្រឹក្សាភិបាលត្រូវបានគេហៅ និង ស្វែងរកវិធីសាស្ត្រដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហានោះ។ ជាលទ្ធផលអំណាចរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានប្រកាសនៅលើពិភពលោកកាន់តែទូលំទូលាយ។

3. គោលបំណងរបស់ព្រះ (១សាំយ៉ូអែល ៦:១-៧: ២)

ហិបសញ្ញារបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានចូលទៅក្នុងប៉ាឡេស្ទីនធ្វើការបណ្តាញរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីសំរេចគោលបំណងរបស់ព្រះ។ តើមានគោលបំណងអ្វី? ទីមួយវាគឺដើម្បីបង្ហាញថា មានតែព្រះអម្ចាស់ទេដែលជាព្រះ និង លើកស្ទួយសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (៥) ។ ស្រដៀងនឹងជីវិតដែលចាប់បាននៅអេហ្ស៊ីប និងបាប៊ីឡូន ព្រឹត្តិការណ៍នេះបានបង្ហាញពីអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះនៅលើពិភពលោក។ ដូច្នេះ ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើអោយប្រជាសាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គប្រាថ្នាចង់បានតែព្រះ

អម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ ការរងទុក្ខធ្វើឱ្យយើងប្រាថ្នាចង់បានព្រះអស់ពីដួងចិត្ត។ ទីពីរទោះបីមនុស្សអាច ព្យាយាមយកឈ្នះលើគ្រោះមហន្តរាយក៏ពិតមែន តែព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការពីស្ថានលើ(១៩)។ បណ្តាញ គឺមានតែមួយគត់គឺព្រះ។ ទីបីការងាររបស់យើងដែលយើងបានសង្គ្រោះពីអំពើបាបគឺប្រើដាវនៃព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដើម្បីអនុវត្តពាក្យសរសេរជាគោលបំណងរបស់ព្រះឆ្ពោះទៅរកយើងសម្រាប់ព្រះ នឹងត្រូវបានលើកតម្កើងដោយយើង។ គោរពតាមព្រះបន្ទូលគឺជាបុរសដែលមានពររំលឹក (ទំនុកដំ កើង១: ១-៣) ។

តាមរយៈដំណើរការនៃការបង្ហាញភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះនៅទីបំផុតអ៊ីស្រាអែលបានចាប់ផ្តើមការ រស់ឡើងវិញជាបណ្តោះអាសន្នដើម្បីស្តារមុខមាត់របស់ព្រះនៃសេចក្តីសុចរិតមេត្តាករុណានិងភាព ស្មោះត្រង់។ នេះគឺជាស្ថានភាពដូចគ្នាដែលចៅក្រមមាននៅក្នុងថ្ងៃងងឹតនៃរយៈពេល ៤១០ ឆ្នាំ។ ស្មារតីនៃការរស់ឡើងវិញបានដំណើរការនៅក្នុងពួកគេ។

3. ការជួបជុំដ៏បរិសុទ្ធនៃមីសប៉ា (1សាំយ៉ូអែល ៧: ៣-១៧)

ហេតុអ្វីបានជាយើងហៅការជួបប្រជុំមីសប៉ាជាគំរូនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ក្រុមជំនុំ?

ទីមួយអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានស្តារឡើងវិញ ជាធម្មតាដោយទទួលបានអំណាចគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ (៣) ។ ការរស់ឡើងវិញគឺត្រូវទទួលស្គាល់ថា ព្រះជាស្តេចនៅថ្ងៃដែលបានជ្រើសរើស។ ដើម្បីបម្រើ ព្រះដោយមនុស្ស និង មធ្យោបាយរបស់ទ្រង់គឺការរស់ឡើងវិញ។ ទីពីរពួកគេបានត្រឡប់មករកព្រះ អម្ចាស់វិញ ដោយប្រែចិត្តដោយអស់ពីចិត្តចំពោះព្រះ(៤)។ ការប្រែចិត្ត និង ជំនឿត្រូវបានរកឃើញ ដោយព្រះ។ ការសារភាព “យើងបានធ្វើបាប” គឺជាភស្តុតាងនៃការប្រែចិត្ត។ ការរស់ឡើងវិញ គឺ ដើម្បីប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គេ ហើយត្រលប់មករកព្រះអម្ចាស់ដោយអស់ពីចិត្ត។ ដើម្បីបង្ហាញពី ការប្រែចិត្ត និង ការរស់នៅពិតគឺជាការរស់ឡើង វិញ។ ទីបីគាត់បានស្វែងរកព្រះអម្ចាស់មុនគេ បង្អស់នៅក្នុងស្ថានភាពវិបត្តិ (៦-១០)។ ដំបូងបង្អស់នៅពេលដែលពួកគេថ្វាយតង្វាយដុតដល់ព្រះ អម្ចាស់ចប់សព្វគ្រប់ហើយ បានអធិស្ឋានដល់ព្រះជាម្ចាស់ព្រះជាម្ចាស់ក៏ប្រទានអោយមានផ្តល់លាន់ និង ផ្ញើកបន្ទោរព្រមទាំងបំផ្លាញពួកគេដែរ។ ទីមួយនៅពេលយើងស្វែងរកនគរ និង សេចក្តីសុចរិត របស់ទ្រង់ ការព្យាបាលរបស់ព្រះនឹងកើតឡើង (ម៉ាថាយ៦:៣៣)។ ពុតត្បុតបានបរាជ័យតែភាព ស្មោះត្រង់របស់សាំយ៉ូអែល និង ប្រជាជនរបស់គាត់បានឈ្នះ។

យើងបានពិនិត្យមើលថា តើការរស់ឡើងវិញដែលបានចាប់ផ្តើមដោយគ្រួសារ និង មនុស្សម្នាក់ត្រូវ បានគេប្រហារជីវិតក្នុងពេលនៃចំណុចរបត់មួយពេលគឺពីលទ្ធិធិបតេយ្យរហូតដល់របបរាជានិយម។ ទោះបីជាប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សមានភាពច្របូកច្របល់យ៉ាងខ្លាំងក៏ដោយ ក៏ការប្រោសលោះ របស់ព្រះមិនអាចផ្លាស់ប្តូរ បានទេ។ ជាពិសេសយើងអាចរកឃើញប្រាជ្ញាដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ អម្ចាស់ ដើម្បីសំរេចគោលបំណងនៃសេចក្តីសញ្ញាដោយផ្លាស់ប្តូរអំពើអាក្រក់ទៅជាល្អ។

បន្ទាប់មកទៀតយើងគួរតែពិនិត្យមើលឡើងវិញនូវសកម្មភាព នៃបំណងប្រាថ្នាដ៏មានបាបដើម្បី ស្វែងរកស្តេចដែលជាមនុស្ស ហើយក៏ជាការដឹកនាំប្រកបដោយប្រាជ្ញារបស់ព្រះក្នុងការបង្កើតលទ្ធិ បតេយ្យនៅអ៊ីស្រាអែលតាមរយៈរបបរាជានិយមផងដែរ។

I. បំណងប្រាថ្នាពេញដោយបាបចង់ធ្វើជាស្ដេចដូចអ័ដាមបានធ្វើ

1. ប្រជាជនដែលស្វែងរកស្ដេច (1 សាំយ៉ូអែល ៨: ១-២២)

ការសៅហ្មងខាងសាច់ឈាមនៅសម័យចៅហ្វាយបានបន្តនៅសម័យសាំយ៉ូអែល។ តើវាលេចឡើងយ៉ាងដូចម្តេច?

ទីមួយអំពើពុករលួយរបស់កុមារត្រូវបានបង្ហាញឱ្យដឹង(៣)។ កូនៗរបស់គាត់ផ្ទុយពីសាំយ៉ូអែលបណ្តាលមកពីចំណង់ខាងរាងកាយរបស់មនុស្ស។ វាគឺជាការបរាជ័យក្នុងការគ្រប់គ្រងដូចជាការគ្រប់គ្រងរបស់ពួកគេ។ ដូចប៉ូលបានចង្អុលបង្ហាញថា ការស្រឡាញ់ប្រាក់នឹងជាឫសគល់នៃអំពើអាក្រក់គ្រប់បែបយ៉ាងធ្វើឱ្យយើងធ្លាក់ចូលទៅក្នុងអំនួតអួតខ្លួនដើម្បីបដិសេធអំណាចនៃការលះបង់ដូចជាវត្ថុខាងក្រៅត្រូវបានមនុស្សទទួលស្គាល់។

ទីពីរបំណងប្រាថ្នាដែលស្វែងរកស្ដេចមនុស្សត្រូវបានបង្ហាញឱ្យដឹង។ ទោះបីជាការចង់បានកិត្តិយសបែបនេះ ជាហេតុការណ៍ដែលមើលមិនឃើញក៏ដោយ តែវាជាការបង្ហាញការមិនជឿដែលពួកគេមិនចង់អោយព្រះធ្វើជាស្ដេច។ ជីវិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទគឺដើម្បីប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើបាបដែលរំញោចដែលបង្កើតអំពើបាប (រ៉ូម ៧: ២១-២២) ។

ទីបីការគោរពប្រតិបត្តិដែលទទួលស្គាល់ថា មានតែព្រះមួយអង្គគត់ ដែលជាស្ដេចរបស់ខ្ញុំគឺជាផ្លូវនៃការគោរពប្រតិបត្តិ។ មេឃគឺជាស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នដែលយើងទទួលស្គាល់ថា ព្រះជាស្ដេចហើយយើងគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។

2. បុរសដែលព្រះស្វែងរក (1 សាំយ៉ូអែល ៩: ១-១៤)

ទោះបីប្រជាជនទាមទារឲ្យមានស្ដេចអាក្រក់ក៏ដោយ តែព្រះបានអនុញ្ញាតឲ្យមានការគ្រប់គ្រងជាស្ដេចដល់អ៊ីស្រាអែល។ នៅក្នុងអត្ថបទយើងរកឃើញគុណសម្បត្តិដែលអ្នកជំនិតរបស់ព្រះគួរតែមាន។ ដំបូងគាត់បានបម្រើឪពុកម្តាយដោយការគោរព(១-៤)។ ការពិតដែលសូលបានទៅរកលាបរបស់ឪពុកគាត់បានបង្ហាញថាគាត់ជាបុរសម្ចាស់ផ្ទះ។ បទដ្ឋានរបស់សាវកគឺដូចគ្នានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ (១ ដីម៉ូថេ ៣: ៤-៥) ។ ទីពីរគាត់បានបើកត្រចៀកឆ្ពោះទៅរកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ(១០) ។ គាត់បានបង្ហាញបុគ្គលិកលក្ខណៈដ៏រាបទាបរបស់គាត់ដោយទទួលយកការដាស់តឿនពីអ្នកបម្រើរបស់គាត់ ក្នុងការស្វែងរកហោរា។ គាត់សមនឹងសេចក្តីពិតដែលមើលងាយមនុស្សអួតតែផ្តល់ព្រះគុណដល់អ្នករាបសា។ ទីបីគាត់បានគិតថាហោរាពិតជាមានតម្លៃណាស់(៧-១០)។ អាកប្បកិរិយាក្នុងការស្វែងរកព្យាករដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាគឺជាលក្ខខណ្ឌសំខាន់ណាស់។

3. ព្រះជាអ្នកដែលបានរៀបចំអ្វីៗទាំងអស់ (1 សាំយ៉ូអែល ៩: ១៥-២៧)

ព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកគ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់រៀបចំអ្វីៗទាំងអស់ ដែលចាំបាច់សំរាប់ប្រជាជនរបស់ព្រះអង្គ។ ទោះបី វាជាការខុសក្នុងការស្វែងរកស្ដេចអ៊ីស្រាអែលក៏ដោយ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានប្រាជ្ញាអស្ចារ្យដល់ពួកគេតាមរយៈព្រះគុណដ៏ប្រសើរបំផុត។

ទីមួយទ្រង់បានរៀបចំស្ដេច (១៦) ។ នៅពេលយើងឃើញថា ផែនការរបស់ព្រះត្រូវបានសម្រេចជាបណ្តើរៗ យើងអាចដឹងថា ព្រះជាម្ចាស់របស់យើងតែងតែរៀបចំអ្វីៗ ដែលល្អបំផុតសំរាប់យើង។ នៅពេលសាំយ៉ូអែលបានឃើញការបើកសម្តែងវាគឺជាព្រះគុណរបស់ព្រះដែលបានជួបគាត់ និង អ្នក

ដឹកនាំរាបទាប(២០-២១) ។ ទីពីរគាត់បានរៀបចំតង្វាយអធិស្ឋាន។ ទោះបីអ៊ីស្រាអែលដែលត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយមនុស្សលោភលន់បានស្វែងរកការប្រព្រឹត្តអំពើបាបក៏ដោយ ព្រះដែលមានមេត្តាករុណាបានឆ្លើយតបចំពោះពួកគេដែលព្យាយាមជួយសង្គ្រោះពួកគេពីគ្រោះថ្នាក់នៃប៉ាឡេស្ទីន។ ព្រះចង់ឲ្យពួកគេអធិស្ឋានរហូតដល់ទទួលបានការសន្យា។ នៅពេលការអធិស្ឋានពិសេសត្រូវបានផ្តល់ឱ្យព្រះធ្វើការ (១៦)។

4. ការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណ (សំយ៉ូអែល ១០: ១-១៦)

ការតែងតាំងសូលជាមេដឹកនាំនៃមរតកគឺជាការរីករាយរបស់សូល និង ប្រជាជនរបស់ទ្រង់។ នៅទីនេះយើងឃើញថា លក្ខខណ្ឌចាំបាច់នៃអ្នកធ្វើការរបស់ព្រះគឺជាការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ តើយើងទទួលវាដោយរបៀបណា?

ទីមួយវាមាននៅក្នុងចិត្តនៃការគោរពប្រតិបត្តិ។ នៅពេលពួកគេស្តាប់តាមការដឹកនាំរបស់សំយ៉ូអែលពួកគេអាចទទួលបានព្រះគុណ (១០) ពីព្រោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានឥទ្ធិពលមកលើដួងចិត្តនៃការគោរពប្រតិបត្តិហើយធ្វើឱ្យពួកគេដើរតាមព្រះអង្គឥតឈប់ឈរចំពោះព្រះ។ ពួកបរិសុទ្ធគួរតែប្រឈមមុខនឹងស្មារតីមិនស្តាប់បង្គាប់ (អេភេសូរ២: ១-២)។ យើងត្រូវតែមានចិត្តចង់អធិស្ឋានជានិច្ចហើយចើបម្រាមដៃនៃព្រះវិញ្ញាណ។

5. ព្រះជាស្តេច (១សា ១០: ១៧-២៧)

តើយើងបានរៀនអ្វីខ្លះ ពីព្រឹត្តិការណ៍នៃការផ្លាស់ប្តូរ ចំណុចប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ? ទីមួយការអះអាងថា ការឡើងគ្រងរាជ្យរបស់ព្រះមិនបានផ្លាស់ប្តូរទេ។ សំយ៉ូអែលស្នើរលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យប្រវត្តិសាស្ត្រដោយបង្ហាញថា មានតែព្រះទេដែលជាស្តេចជាក់ស្តែង (១៩)។ ទោះបីពេលវេលាបានកន្លងផុតទៅក៏ដោយក៏ព្រះអង្គនៅតែជាស្តេចដដែល។

ទីពីរព្រះបានសម្រេចបំណងប្រាថ្នារបស់ទ្រង់ សូម្បីតែតាមរយៈការអះអាងដ៏ឆោតល្ងង់របស់ពួកគេ។ ទោះបីភាពរឹងចចេសរបស់ពួកគេគឺជាការបះបោរក៏ដោយក៏ទ្រង់បានឱ្យស្រាបពួកគេ និងអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេបង្កើតជាស្តេចមនុស្សពីព្រោះទ្រង់ចង់អោយភាពជាស្តេចរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបង្ហាញដល់ពួកគេតាមរយៈការគ្រប់គ្រងរបស់មនុស្ស។ វាជារឿងដ៏អស្ចារ្យមួយដើម្បីបង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់ពិតបែបនេះ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែលើកស្ទួយភាពជាស្តេចឱ្យកាន់តែស្មោះត្រង់។ យើងដែលរស់នៅក្នុងចិត្តរាបទាបគួរតែរីករាយនឹងការត្រួតត្រារបស់ស្តេច។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន:

និមិត្តសញ្ញារួមបញ្ចូលទាំងគ្រាប់ពូជនៃការពិត។ សត្រូវដែលគ្រោះថ្នាក់បំផុតក្នុងការលោះបាបគឺបាប។ នោះគឺជាសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខុសឆ្គង។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់បានបង្ហាញពីការពិតនៅក្នុងនិមិត្តរូបប៉ុន្តែគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានបង្ហាញពីភាពពិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទកាន់តែច្បាស់។

ទោះបីជាអំណាចរបស់ព្រះធិបតេយ្យធិបតេយ្យអាចនឹងធ្លាក់ចូលក្នុងភាពងងឹតក្នុងរបបរាជានិយមដោយប្រាជ្ញារបស់ព្រះ វានឹងត្រូវបានសំរេចនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ទេវសាស្ត្រធិបតេយ្យតាមរយៈរបបរាជានិយមគឺជារបៀបនៃនគរបស់ព្រះការស្តារឡើងវិញនូវរូបន្តៈរបស់ព្រះគឺភាពសុចរិតមេត្តា

ករុណា និង ភាពស្មោះ ត្រង់។ នៅទីនេះក្រុមជំនុំនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទរីករាយនឹងព្រះគុណនៃលទ្ធិ
បតេយ្យគឺអេម៉ាញូអែលតាមរយៈការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដើម្បីប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងសេចក្តី
ប៉ងប្រាថ្នាដ៏ខុសឆ្គងដែលបានលាក់នៅក្នុងរបបរាជានិយមគឺជាសត្រូវដ៏ធំបំផុត ព្រោះថាប្រជាជននៃ
សម្ព័ន្ធមេត្រីថ្មី តែងតែត្រូវយកឈ្នះលើស្ថាប័នប្រេនៅក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ។

សំឡេងអែលទី២

សេចក្តីផ្តើម:

ម៉ាថាយបានសរសេរថា ដាវីឌគឺដូចគ្នានឹងអំប្រាហាំនៅក្នុងវង្សត្រកូលរបស់គាត់ (ម៉ាថាយ១: ១) ហើយប៉ូលក៏
ថ្លែងទីបន្ទាល់ផងដែរថា ដាវីឌបានដឹងអំពីដំណឹងល្អនៃការអត់ទោសបាប (រ៉ូម៤:៧-៨) ទោះបីជាគាត់រស់នៅ
សម័យគម្ពីរសញ្ញាចាស់ហើយ ព្រះអម្ចាស់របស់យើងបានពន្យល់ថា ដាវីឌត្រូវបានបំផុសគំនិតដោយព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅពេលដែលគាត់បានហៅព្រះគ្រីស្ទថា ជាព្រះអម្ចាស់របស់គាត់ (ទំនុកដំកើង ៣០:១, ម៉ាថា
យ២២:៤៣)។ រាជាធិបតេយ្យរបស់ដាវីឌដែលបានរួបរួមជាមួយលទ្ធិធិបតេយ្យគឺពឹងផ្អែកលើក្រឹត្យដ៏អស់
កល្យរបស់ព្រះ។ នេះត្រូវបានបង្ហាញដោយឧទាហរណ៍ដំបូងដែលត្រូវបានបង្ហាញដោយក្រមសីលធម៌នៃការ
ប្រោសលោះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ នេះមានន័យថា ដាវីឌបានទទួលព្រះគុណដ៏បរិបូរនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតាម
រយៈកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ យើងអាចគិតពីឧទាហរណ៍មួយនៅក្នុងឥរិយាបថរបស់គាត់ចំពោះ
ហិបនៃសេចក្តីសញ្ញា (២សំឡេងអែល៦: ៧ :) ។

នៅពេលដែលអូបេដ-អេដុមបម្រើហិបសញ្ញាអស់រយៈពេលបីខែ នៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់ព្រះបានប្រទានពរដល់
គាត់ និង ផ្ទះរបស់គាត់។ បន្ទាប់មកដាវីឌបានដឹកនាំកងកម្លាំងរបស់ទ្រង់ស្របតាមបទបញ្ញត្តិនៃច្បាប់។
បន្ទាប់មក ទ្រង់បានរាំយ៉ាងសប្បាយរីករាយ។ ដូចគ្នានេះផងដែរ ទ្រង់បានប្រទានពរដល់ផ្ទះរបស់គាត់ដោយ
ព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ តើគាត់អាចរីករាយយ៉ាងខ្លាំងនៅចំពោះព្រះយ៉ាងដូចម្តេច? ទីមួយគាត់អាច
នៅកណ្តាលនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ(១២)-ដោយសារការសុគតរបស់អូសៀសបានធ្វើឱ្យដាវីឌភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាង
ខ្លាំង នោះទ្រង់បាននៅស្ងៀមអស់រយៈពេលបីខែ ហើយបានសំរេចចិត្តលើការនាំហិបទៅក្រុងយេរូសាឡឹម។
ពេលហិបចូលដល់ក្រុងយេរូសាឡឹមដាវីឌបានរាំក្នុងចំណោមហ្វូងមនុស្សនៅចំពោះមុខព្រះវិញ្ញាណ បរិសុ
ទ្ធ។ និមិត្តរូបនៃហិបមានន័យថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអែដនៃព្រះគ្រីស្ទ និង ព្រះវិញ្ញាណបរិសុ
ទ្ធ។ ហេតុដូច្នេះ ហើយការទទួលយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះកំពុងតែបំរើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ប្រសិនបើពួកគេ
មិនគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនធ្វើការនៅក្នុងវាទេ។ លទ្ធផលនៃសេចក្តីប៉ង
ប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមរបស់សាធាន និង សេចក្តីប្រាថ្នាខាងលោកិយក៏មាននៅក្នុងពួកគេដែរ។ ទោះយ៉ាង

ណាក៏ដោយប្រសិនបើពួកគេស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងធ្វើការនៅក្នុងគាត់ ដោយជោគជ័យ។ យើងអាចរកឃើញអ្វីៗដ៏អស្ចារ្យបែបនេះនៅក្នុងជីវិតរបស់ជាវីឌី។

ទីពីរគាត់មានសេចក្តីរីករាយនៃព្រះវិញ្ញាណ។ នៅពេលហិបសញ្ញាចូលដល់ក្រុងយេរូសាឡឹមសកម្មភាព ដែលជាវីឌីបានរាំនៅចំពោះមុខហ្វូងមនុស្សបានបង្ហាញពីការពិតដែលថា ទ្រង់ត្រូវបានបំផុសគំនិតដោយព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ពីព្រោះព្រះវិញ្ញាណផ្តល់ឱ្យយើងរីករាយ។ បទចម្រៀងរបស់ម៉ារ៉ាចម្រៀងរបស់ហាណាបទ របស់ដេប៊ូរ៉ា និង បទចម្រៀងរបស់ម៉ារ៉ាមបានដើរតាមចរន្តនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធតែមួយ។ ប្រធានបទទូទៅ នៃបទចម្រៀងរបស់ពួកគេផ្តោតលើអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទសម្រាប់ការសង្គ្រោះប្រជាជនរបស់ ទ្រង់។ នៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោក ព្រះនឹងបង្ហាញពីភាពជាម្ចាស់នៃព្រះនៅលើពិភពលោក។ យោងទៅ តាមការព្យាករណ៍របស់អេសាយ ទោះបីព្រះធ្វើឱ្យទន្លេនីលនៃស្រុកអេស៊ីបស្ងួតដោយសារអំពើបាបរបស់ពួក គេក៏ដោយ នៅទីបំផុតព្រះជាម្ចាស់នឹងស្តារពួកគេឡើងវិញ នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទធ្វើឱ្យពួកគេនិយាយភាសានៃ កាណាន និង ធ្វើទិសន្តោសប្រោសរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅកណ្តាលប្រទេសអេហ្ស៊ីបដោយសារព្រះហស្តដ៏អ ស្ចារ្យ។ ហើយព្រះជាម្ចាស់នឹងធ្វើអោយពួកគេអំពាវនាវរកព្រះជាម្ចាស់របស់គេ ដោយរីករាយព្រោះវាជាផ្នែក មួយនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

ទីបីគាត់បានប្រទានពរដល់ក្រុមគ្រួសារ និង ប្រជារាស្ត្ររបស់គាត់។ ការត្អូញត្អែរត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាការ អរព្រះគុណ។ ទោះបីជាគាត់បានរងការឈឺចាប់ជាច្រើនក៏ដោយគាត់អាចប្រទានពរដល់គ្រួសារ និង ប្រជា ជនរបស់គាត់។ នៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណការសំរេចបានពិតប្រាកដនៃលោកុប្បត្តិ១២:៣ គឺជាការចាក់បង្ហូរព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (ការឡើងទី ៣:១៤) ។

អត្ថបទនេះ មានប្រធានបទដូចជា ១) តួនាទីនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក្នុងលិខិតជាធិបតេយ្យរបស់ជាវីឌី ២) ព្រះពរដែលជាវីឌីចង់បាន និង ៣) សេចក្តីសញ្ញាអស់កល្បក្នុងជីវិតរបស់គាត់ដើម្បីស្វែងយល់ពីអត្ថន័យនៃ ការស្តារឡើងវិញនូវបន្ទុះរបស់ព្រះនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសាំយូអែលទី២។

៤. តួនាទីរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក្នុងរាជាធិបតេយ្យរបស់ជាវីឌី

ដំបូងវាពិតជាមានអត្ថន័យខ្លាំងណាស់ នៅក្នុងការពិនិត្យមើលឡើងវិញ នូវតួនាទីនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ តាមទស្សនវិស័យនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ ពីព្រោះយើងអាចមើលឃើញរូបភាពទាំងមូលនៅក្នុង ការបើកសម្តែង។ ការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិគឺដូចគ្នានឹងកិច្ចការនៅក្នុងព្រះ គម្ពីរកិច្ចការដែរ។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះវិញ្ញាណនៃការបង្កើតក៏ដូចគ្នានឹងព្រះវិញ្ញាណនៃការប្រោសលោះដែរ។ តើ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃរបបរាជានិយមរបស់ជាវីឌីមានតួនាទីអ្វីខ្លះ?

១. គោរពព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (២សាំយ៉ូអែល១: ១-១៦)

បុរសជនជាតិអាម៉ាលេកម្នាក់បានយកមកដ និង ខ្សែដែរបស់សូលមកថ្វាយជាវីឌី ទ្រង់បានធ្លាក់ទឹក ចិត្តព្រោះវាជាភស្តុតាងនៃការសោយទិវង្គតរបស់សូលដើម្បីទទួលរង្វាន់។ តើជាវីឌីមានអាកប្បកិរិយា បែបណាចំពោះរបាយការណ៍នេះ? តើការកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់បង្ហាញយ៉ាងដូចម្តេច? ដំបូងគាត់បាន បង្កើតសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដោយសម្លាប់បុរសជនជាតិអាម៉ាលេក ពីព្រោះជាវីឌីដឹងថា ការ មើលងាយអ្នកចាក់ប្រេងតាំងមានន័យថា ស្អប់ព្រះជាម្ចាស់ហើយ។ គាត់មិនបានទទួលស្គាល់ពីគុណ សម្បត្តិនៃការសម្លាប់សូលទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ជាវីឌីបានផ្ដន្ទាទោសបុរសនោះដោយសារគាត់បានធ្វើបាប នឹងរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ។ ជាវីឌីមានចិត្តមុតមាំដើម្បីស្វែងរកនគរ និង សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចា

ន។ ទីពីរអាកប្បកិរិយាគួរឱ្យគោរពចំពោះអ្នកចាក់ប្រេងតាំងមានលក្ខណៈប្លែកពីគេ។ ការសោកសៅរបស់ជាវីឌីចំពោះមរណភាពរបស់សូលបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ពីបំណងប្រាថ្នារបស់ទ្រង់ ក្នុងការស្រឡាញ់នគរបស់ព្រះ។ ជំនឿនៃការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់តែងតែដើរតាមផ្លូវនៃសេចក្តីពិត។ ការចាក់ប្រេងតាំងបានចង្អុលប្រាប់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដើម្បីគោរពព្រះវិញ្ញាណបង្ហាញពីជំនឿពិត។ យើងត្រូវតែទទួលស្គាល់ការងារផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ព្រះវិញ្ញាណហើយធ្វើតាមការដឹកនាំពិតរបស់ទ្រង់គ្រប់ពេលវេលា គ្រប់ទីកន្លែង។

2. ដួងចិត្តរបស់ជាវីឌី (2សាំយ៉ូអែលយូអែល ១:១៧-២៦)

ការស្រែកថ្ងូរបស់ជាវីឌីចំពោះការសុគតរបស់យ៉ូណាបាន និង សូលបានបង្ហាញថា ចិត្តទ្រង់មានដួងចិត្តរបស់ព្រះ។ តើអ្វីដែលត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងចម្រៀងនៃភាពទុក្ខព្រួយរបស់ទ្រង់? ទីមួយ ទ្រង់បានបង្រៀនថា ការហៅរបស់ពួកគេគឺមានតម្លៃណាស់ (១៩-២១)។ ព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅពួកគេថាជាអ្នកចម្រើនរបស់អ៊ីស្រាអែល។ ការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាពេលវេលាដ៏សំខាន់ដំបូងបង្អស់ពីព្រោះទ្រង់គោរពដល់សិរីរុងរឿងរបស់អ៊ីស្រាអែល។ ទីពីរទ្រង់បានសារភាពថា អ៊ីស្រាអែលបានទទួលផលប្រយោជន៍ដោយការលះបង់របស់ពួកគេ(២៤)។ គាត់សោកសៅចំពោះមរណភាពរបស់ពួកគេដោយចងចាំថា នឹងនាំមកនូវសន្តិភាពដល់អ៊ីស្រាអែល។ ទីបី គាត់បានសារភាពថា ការចាក់ប្រេងតាំងមានប្រសិទ្ធភាពសំរាប់ពួកគេ (២១)។ មូលហេតុដែលគាត់គោរពការចាក់ប្រេងតាំង គឺជាមធ្យោបាយតែមួយគត់ ដើម្បីយកឈ្នះលើសាច់ដែលពុករលួយ។ លោកបានធានាថាវាល់ព្រះពរ- ទ្រព្យសម្បត្តិកិត្តិយសអំណាច និង ជីវិតអស់កល្បជាបរិបូណ៌គឺកើតចេញពីការចាក់ប្រេងតាំង។ យើងមិនបានទទួលដួងចិត្តដែលគួររក្សាខ្លាចនោះទេ ប៉ុន្តែជាដួងចិត្តនៃសេចក្តីស្រឡាញ់អំណាច និង ដួងចិត្តដ៏ស្មោះត្រង់ (២ដ៏ម៉ូថេ១:៧) ។ យើងគួររក្សាដួងចិត្តបែបនេះនៅពេលយើងទទួលបានការចាក់ប្រេងតាំង។

3. ទស្សនៈរបស់ជាវីឌីចំពោះព្រះពរ (2សាំយ៉ូអែល ២: ១-១១)

តើការកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់បង្ហាញពីអ្វី? ទីមួយគាត់បានប្តូរការទូលសូមអ្វីទាំងអស់ទៅព្រះ (១)។ ជាវីឌីបានដើរជាមួយព្រះយ៉ាងសាមញ្ញ ដោយធ្វើតាមកុលសម្ព័ន្ធយូដាតាមចម្លើយរបស់ព្រះ ហើយស្នាក់នៅហេប្រុន។ ពេលសូលបានស្លាប់ជាវីឌីបានដកការល្អឯណាដែលអាចដោះស្រាយអ្វីៗទាំងអស់ដោយអស់ពីចិត្តរបស់គាត់ ហើយធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះយ៉ាងស្មោះត្រង់។ ការស្វែងរកព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាវិធីដើម្បីយកឈ្នះលើការល្អឯង។ ពួកបរិសុទ្ធគួរដើរតាមរបៀបនេះក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។ ទីពីរគាត់មានជំនឿស្មោះត្រង់ដោយផ្តល់រង្វាន់ និង ប្រទានពរដល់យ៉ាបេសកាឡាត។ សំខាន់បំផុតគាត់ស្វែងរកព្រះពរដែល ផ្តោតលើព្រះគុណ និង សេចក្តីពិត។ ព្រះពរពិតគួរតែត្រូវបានបង្ហាញដោយព្រះគុណ និង សេចក្តីពិតដោយធ្វើតាមការចាក់ប្រេងតាំង។ វាត្រូវបានសង្ខេបដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ និង ការធ្វើត្រាប់តាមរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។ ព្រះពរពិតចង្អុលបង្ហាញការត្រាប់តាមរូបឆ្លុះរបស់ព្រះហើយរបស់ផ្សេងទៀតគ្រាន់តែជាពរបន្ថែមតែប៉ុណ្ណោះ។ ពួកបរិសុទ្ធគួរតែរីករាយនឹងព្រះពរទាំងអស់ដែលបានមកពីព្រះគ្រីស្ទ (យ៉ូហាន១:១៤) ។

4. ការយល់ដឹងរបស់មនុស្សគឺអសមត្ថភាព (2សាំយ៉ូអែល ២:១២-៣២)

តាមរយៈការមើលឃើញជម្លោះរវាងរាជានិយមរបស់សូល និង រាជានិយមរបស់ជាវីឌី តើយើងអាចដឹងថា

ការយល់ដឹងរបស់មនុស្សគឺលឿយយ៉ាងដូចម្តេច?

ទីមួយសេចក្តីសុចរិតនៃនគរព្រះជាម្ចាស់នឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយភាពរីករ។ ព្រះបានធ្វើអោយសេចក្តីជាវិធានមានទំនោរទៅរកជ័យជំនះ។ នៅពេលដែលការសោយរាជ្យរបស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញនៅក្នុងភាពច្របូកច្របល់នៃព្យុះ នោះនគរព្រះនឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងជាដាច់ខាត។ ទីពីរតាមរយៈការឈ្លោះប្រកែកគ្នាទៅវិញទៅមកភាពសុចរិត និង សេចក្តីមេត្តាករុណានៃនគរព្រះ ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យដឹង។ អេសាហើលរត់ទៅរកលោកអប៊ីនេរដើម្បីសម្លាប់លោក ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញគាត់ត្រូវបានគេសម្លាប់វិញ។ នៅពេលដែលព្រះដកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់លែងដឹកនាំពួកគេ ពួកគេនឹងត្រូវបានបំផ្លាញ បើទោះបីជាគេមានទេពកោសល្យ និង ជំនាញល្អឥតខ្ចោះយ៉ាងណាក៏ដោយ។ នគររបស់ព្រះគួរតែត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយធ្វើការតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដោយសុភាពរាបសា (សុភាសិត៣:៥-៦) ។

5. នាំមីកាល (2សាំយ៉ូអែល ៣: ១-១៦)

ការពិតការគោរពបទបញ្ញត្តិដែលបានបង្កើតរបស់គ្រួសារគឺអាចនៅរស់បានគ្រប់សម័យ។ ប្រសិនបើមនុស្សមិនអើពើនឹងការពិតនេះ នោះព្រះនឹងប្តូរទោសពួកគេជាដាច់ខាត។ តើអត្ថបទនេះបង្ហាញពីសេចក្តីពិតទាំងនេះ ដល់យើងយ៉ាងដូចម្តេច? ទីមួយដោយសារតែអប៊ីនេរត្រូវបានចោទប្រកាន់ពីបទជិតក្បត់លើប្រពន្ធចុងរបស់សូល គាត់ត្រូវបានសម្លាប់ដោយយ៉ូអាប (២៧) ។ ទោះបីគាត់បានជួយបង្កើតរបបរាជានិយមរបស់ដាវីឌក៏ដោយ ក៏អប៊ីនេរបានបំពានលើច្បាប់ដែលគាត់លោភលន់ និង ការជិតក្បត់របស់គាត់មិនត្រូវបានព្រះលើកលែងទោសឡើយ។ គាត់គឺជាព្រះនៃសេចក្តីសុចរិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ ទីពីរមូលហេតុដែលគាត់បានជួបប្រទះនឹងការល្អឯងជាច្រើន គឺដោយសារតែការត្អូញត្អែរពីជីវិតគ្រួសារ (១-៥)។ វាគឺជាអន្ទាក់ដ៏អស្ចារ្យមួយសម្រាប់គាត់ដែលមិនធ្វើតាមគោលការណ៍នៃការបង្កើតភាពជាអ្នកមានតែមួយ។ ដូច្នេះដាវីឌបានបង្ហាត់ឱ្យមីកាលមកឯគាត់ ដោយអប៊ីនេរទោះបីជាមីកាលបានមើលងាយសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យរបស់នាងក៏ដោយ(១៣)។ សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏បូរណ៍របស់យើងចំពោះព្រះអម្ចាស់គឺមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានឡើយ។ សូមឆ្លើយតបចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏បូរណ៍របស់យើង។

6. ដាវីឌជាអ្នកស្អប់អំពើបាប (2សាំយ៉ូអែល៣:១៧-៣៩)

ដោយការនិរទេសលោកអប៊ីនេរចេញពីផ្ទះសូល ទោះបីជាវាជានិយមរបស់ដាវីឌមានភាពរឹងមាំក៏ដោយ តែមានបញ្ហាជាច្រើនបានកើតឡើងនៅក្នុងប្រទេស។ យ៉ូអាបសម្លាប់អប៊ីនេរយ៉ាងយោធរយោ ទោះបីជាគាត់គ្មានអារុធ័រក៏ដោយ ក៏វិបត្តិមួយទៀតបានធ្លាក់ទៅលើរាជានិយម។ តើដាវីឌបានឆ្លើយតបយ៉ាងណាចំពោះពួកគេ?

ទីមួយគាត់ស្អប់បាប។ ចាប់តាំងពីគាត់ស្អប់អំពើបាប គាត់បានស្តីបន្ទោសយ៉ូអាបយ៉ាងខ្លាំង (២៨-២៩, ៣៩) ទីពីរគាត់បានស្វែងរកសេចក្តីសុចរិតនៃនគរព្រះ។ ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បានយំសោកចំពោះការស្លាប់របស់លោកអប៊ីនេរ និង បានធ្វើពិធីបុណ្យសព។ ចេតនារបស់ដាវីឌចំពោះព្រឹត្តិការណ៍ទាំងពីរនេះ គឺការសោយទិវង្គតរបស់សូល និង ការស្លាប់របស់លោកអប៊ីនេរបានបង្ហាញគោលបំណងសំខាន់ក្នុងការបង្កើតនគររបស់ព្រះដោយប្រគល់នូវរបស់ប្រជាជនដោយភាពច្របូកច្របល់(៣៦)។ តាមពិតដាវីឌស្វែងរកនគររបស់ព្រះ និង សេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ជាមុន។ ដាវីឌនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់មិនបានផ្តោតលើការបង្កើតនគររបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែដើម្បីបង្កើតនគរអស់កល្បនៅលើផែនដី។ មានតែព្រះគ្រីស្ទទេ ដែលអាចសំរេចបាន។ យើងគួរតែដើរតាមសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះដោយចាកចេញពីអំពើបាបទាំងឡាយរបស់យើង។

7. សារៈសំខាន់នៃសេចក្តីជំនឿ - ការកោតខ្លាច (2សំបុត្រអែល ៤: ១-១២)

យើងមើលឃើញការកោតរបស់ខ្លាចជាវិធី ដោយសារអាកប្បកិរិយារបស់គាត់ ចំពោះបុរសពីរនាក់ ដែលបាននាំគ្នាលស្ងួត និង អ៊ីសបូសែត។

ទីមួយគាត់គោរពការចាក់ប្រេងតាំងរបស់សូល(១១)។ ការចាក់ប្រេងតាំងដែលចង្អុលបង្ហាញពីមុខតំណែង ទាំងបីនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ (ស្តេច ហោរា និង សម្តេចសង្ឃ) មានន័យថា ជាពន្លឹកចូរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ចិត្តរាបទាបនៃការគោរពប្រតិបត្តិជាលក្ខណៈពិសេសនៃការកោតខ្លាច-ជំនឿ។

ទីពីរគាត់ស្រឡាញ់សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។ ការកោតខ្លាចដ៏ស្មោះត្រង់ អាចបង្កើតភាពសុចរិតរបស់គាត់ ដោយធ្វើតាមព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ពីព្រោះគាត់បានឃើញការពិតនៃនគរបស់ព្រះ។ ការស្វែងរកព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និង ការស្វែងរកសេចក្តីសុចរិតគឺជាព្រះពរ ទោះបីជាយើងមានការតស៊ូក្នុងវិបត្តិក៏ដោយ។ នៅពេលយើងលះបង់ខ្លួនយើង ចំពោះព្រះអម្ចាស់ព្រះជាម្ចាស់នឹងលើកតម្កើង។ ចូររក្សាផ្លូវដ៏ពិតដែលអាចទទួលស្គាល់ដោយព្រះ។

8. កិច្ចការដែលព្រះបានសំរេច (2សំបុត្រអែល ៥: ១-១០)

ទោះបីជាភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញយ៉ាងច្បាស់ ដោយការក្លាយជាស្តេចក៏ដោយ តែវាក៏អីនៃការផ្សះផ្សា។ តើអ្វីជាហេតុផល? ទីមួយគោលបំណងរបស់ជាវីឌមិនមែនចង់ក្លាយជាស្តេចអ៊ីស្រាអែលទេ តែដើម្បីបង្កើតលទ្ធិធិបតេយ្យ។ ម្យ៉ាងទៀតគាត់ចង់រីករាយនឹងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាប្រភពនៃជ័យជំនះពិតប្រាកដ។ ដើម្បីរីករាយនឹងការសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវតែជាព្រះពរពិត។ ដើម្បីសញ្ជឹងគិតលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គឺជាពរជ័យដ៏ពិតដូចដែលអ្នកតែងទំនុកតម្កើងបានសារភាពថា “មានតែព្រះអម្ចាស់ទេ ដែលជាព្រះពររបស់ខ្ញុំ”។ ទីពីរព្រះដែលបានពង្រឹងកិច្ចពន្លឹកចូរបស់ជាវីឌបានធ្វើការបណ្តើរៗ ដោយអេម៉ាញូអែល ហើយទទួលបានព្រះពរទ្រង់លើរបស់ទាំងអស់។ ការនៅជាមួយព្រះធ្វើឱ្យយើងកាន់តែរឹងមាំ។ នៅក្នុងដំណើរការនៃការសង្គ្រោះរបស់គ្រីស្ទបរិសុទ្ធ - ទាំងនោះ គឺជាការរាប់ជាបរិសុទ្ធ ការរាប់ជាបរិសុទ្ធ និង ការលើកតម្កើង-ព្រះអម្ចាស់ប្រទាននូវព្រះពរ (រ៉ូម៨: ២៩-៣០)។ សូមឱ្យយើងរីករាយនឹងពរជ័យរបស់អេម៉ាញូអែលដែលជាអ្នកចូលរួមនៃពរនេះ។

9. ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះមហាក្សត្រ (2សំបុត្រអែល៥: ១១-២៥)

ជាវីឌដែលបានឡើងសោយរាជ្យជាស្តេចនៃអ៊ីស្រាអែល ដោយរើរាជធានីទៅក្រុងយេរូសាឡឹម នៅតែមិនស្ថិតស្ថេរនៅក្នុងប្រទេសរបស់ទ្រង់។ ទោះបីជាវីឌមានបុត្រ១១អង្គជាមួយប្រពន្ធ និង ប្រពន្ធចុងក៏ដោយ ក៏គាត់ស្គាល់ផ្លូវរបស់ស្តេចដែរ។ វាគឺជាការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះព្រះអម្ចាស់។ គាត់បានស្តាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់ដោយសូរអ្វីគ្រប់យ៉ាងដល់ព្រះ។ តើយើងរកឃើញអ្វីនៅទីនេះ?

ទីមួយព្រះនៅតែជាស្តេច។ ទ្រង់ផ្ទាល់បានគ្រប់គ្រងលើអ៊ីស្រាអែល តែទ្រង់បានសំរេចគោលបំណងរបស់ទ្រង់ដោយស្តេចរបស់មនុស្ស។ មានតែព្រះអង្គទេ ដែលជាអ្នកចំបាំងដែលបានប្រយុទ្ធនឹងសត្រូវ។ ទីពីរព្រះគ្រីស្ទគឺជាស្តេច។ នៅក្នុងទំនុកតម្កើងរបស់ជាវីឌ យើងអាចរកឃើញថា វត្ថុដែលគាត់បានច្រៀងដូចជាថ្មដំរកបន្ទាយបន្ទាយអំណាច និង បម្រាមរបស់គាត់គឺជាព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ គាត់បានធានាថា មានតែស្តេចមួយអង្គគត់ ដែលជាព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវដែលត្រូវមកផែនដី។ មានតែព្រះគ្រីស្ទទេ ដែលជាស្តេច ប៉ុន្តែ

ប្រជាជនជីវិតសុខគឺជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះដើម្បីបំរើព្រះអង្គ។ មានតែព្រះគ្រីស្ទទេ ដែលបានបំពេញសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ ដោយឈើឆ្កាងរបស់ទ្រង់តែឃើញបានសង្គ្រោះពីអំពើបាបដ៏វេទនាដោយការជឿលើទ្រង់។

10. ការសុគតរបស់អូសៀរ (2សាំយ៉ូអែល ៦: ១-១១)

ទេវសាស្ត្រធម៌បុរាណតាមរយៈការបង្រួបបង្រួមវាជានិយមរបស់ដាវីឌ ត្រូវបានដោះស្រាយដោយនាំហិបនៃសេចក្តីសញ្ញាទៅក្រុងយេរូសាឡឹម។ តើការសុគតរបស់អូសៀរមានអត្ថន័យយ៉ាងណា? ទីមួយដាវីឌកោតខ្លាចព្រះ ពីព្រោះអូសៀរបានសុគតដោយបានប៉ះហិបនៃសញ្ញាដោយផ្ទាល់។ ដូចដែលទ្រង់ប្រសូតក្នុងត្រកូលសង្ឃ ទ្រង់បានរៀន និង យល់ដឹងពីវិធីនៃការដឹកជញ្ជូនហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងច្បាស់។ ដូច្នេះ ទង្វើរបស់គាត់គឺមានចេតនាក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ ប្រសិនបើគាត់ត្រូវបានផ្ដន្ទាទោសដោយព្រះ ពីការប្រព្រឹត្តខុសចំពោះព្រះវិហាររោងឧបោសថ និង ហិបសញ្ញា- និមិត្តរូបនៃបល្ល័ង្ករបស់ព្រះ - តើអាកប្បកិរិយាមិនត្រឹមត្រូវចំពោះបទគម្ពីរ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដំណឹងល្អ និង ការគោរពបូជាកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរយ៉ាងដូចម្តេច? ក្រុមជំនុំកូរិនថូសត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្មដោយព្រះ ដោយសារតែការធ្វើពិធីលាងព្រះអម្ចាស់រួមគ្នាបែបមិនគួរសម ជាលទ្ធផលអ្នកខ្លះក៏ខ្សោយ អ្នកខ្លះឈឺ ហើយអ្នកខ្លះក៏ស្លាប់ (១កូរិនថូស ១១:៣០) ។

ទីពីរពរជ័យដែលបានមកលើផ្ទះអូបេដអេដគឺផ្ទុយពីបណ្តាសាររបស់អូសៀរ។ ព្រះរបស់ព្រះកើតមានចំពោះអ្នកណាដែលស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ជាគ្រឹះនៃពរជ័យទាំងអស់។ ព្រះគុណចាប់ផ្តើមដោយចិត្តឆេះឆ្ងល់ និង សំខាន់ជាងនេះទៅទៀតព្រះគុណនឹងត្រូវបានទ្រទ្រង់ដោយការគោរពប្រតិបត្តិ។

11. ពិធីនៃការថ្វាយបង្គំ (2សាំយ៉ូអែល ៦: ១២-២៣)

ខ ២១ ចែងថា “តែដាវីឌមានបន្ទូលតបថា នោះគឺនៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ាទេ ជាព្រះដែលបានរើសអញជាជាងបិតាជាង នឹងវង្សានុវង្សរបស់ឯងទាំងអស់គ្នាដែរ ដើម្បីនឹងតាំងអញឡើងជាស្តេចលើសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ជាព្រះស្រីរបស់ព្រះយេហូវ៉ា ហេតុដូច្នេះបានជាអញនឹងលេងសប្បាយ នៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ា” (2សាំយ៉ូអែល ៦:២១) ។ អត្ថបទគម្ពីរនេះ ចង្អុលបង្ហាញអំពីលក្ខណៈពិសេសនៃការថ្វាយបង្គំ។ ដាវីឌដែលបានឃើញហិបសញ្ញាបានចូលក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយរាំយ៉ាងសប្បាយដោយសារទ្រង់យល់អត្ថន័យពិតនៃការថ្វាយបង្គំ។ ដូច្នេះ ការថ្វាយបង្គំរបស់ដាវីឌត្រូវបានផ្តល់ជូនដោយព្រះ ទោះបីគាត់ហាក់ដូចជាទទួលបានការមើលងាយរបស់ប្រជាជន ហើយមើលត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្មដោយព្រះ (២៣)។ ជាការធម្មតាទេ ដែលយើងបង្ហាញធាតុដែលមានអំណរក្នុងការថ្វាយបង្គំដោយវិញ្ញាណ និង ការគោរពថ្វាយបង្គំពិត។ ការថ្វាយបង្គំពិតរួមបញ្ចូលទាំងការថ្វាយបង្គំព្រះឱនក្បាលចំពោះព្រះ និង ពិធីបុណ្យនៃការសរសើរ និង ការរាំដែលជាការឆ្លើយតបអារម្មណ៍ចេញពីការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ លើសពីនេះទៀត ដើម្បីធ្វើល្អ និង ធ្វើទានគួរតែដើរតាមពួកគេនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ (ហេប្រើរ ១៣:១៦)។ ការប្រារព្ធពិធីដោយគ្មានការថ្វាយបង្គំហាក់ដូចជាសកម្មភាពរបស់អូសៀរ។ ការថ្វាយបង្គំមិនត្រូវបានរៀនដោយការអបអរសាទរទេ ប៉ុន្តែការអបអរសាទរដោយការថ្វាយបង្គំដូចជាដើមឈើគឺមុនផ្លែឈើ។

II. ព្រះពរដែលដាវីឌចង់បាន (2សាំយ៉ូអែល ៧: ១-២៩)

ខ២៧បង្ហាញថា ជំនឿរបស់ដាវីឌបានបង្ហាញពីការចង់ចាំរបស់គាត់ ចំពោះព្រះគុណរបស់ព្រះដែលព្រះបានអនុញ្ញាតឱ្យគាត់អរគុណព្រះ ហើយតបស្នងដល់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងក្លៀវក្លា។ តើព្រះពរនោះវាជាអ្វី? ដំបូងគាត់ចង់សង់ព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ ដោយប្រៀបធៀបត្រសាលទៅនឹងវិមានរបស់គាត់ ដែលត្រូវបាន

សាងសង់ដោយឈើតាត្រៅ។ គាត់ដឹងច្បាស់ថា មានតែព្រះជាម្ចាស់ទេដែលជាស្តេច ហើយប្រជាជនរបស់ ព្រះអង្គ ត្រូវរស់នៅដោយការប្រតិបត្តិតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។ ព្រះហឫទ័យព្រះត្រូវបានបំពេញ។ ទីពីរគាត់គួរតែស្វែងរកព្រះពរអស់កល្បជានិច្ច ដែលចង្អុលបង្ហាញពីការសង្គ្រោះ នៃការយាងមករបស់ព្រះគ្រី ស្ទនាពេលអនាគត។ គាត់បានស្វែងរកមិនឱ្យទទួលបានតែពរជ័យ ជាក្រុមគ្រួសារ ឬ ជាតិសាសន៍មួយទេ តែ ជាព្រះពរដែលគួរតែមកដល់គ្រប់ប្រជាជាតិទាំងអស់ (លោកុប្បត្តិ១២:៣) ។ ជាវិធានភ្នាក់នូវសេចក្តីសង្គ្រោះ ជាច្រើននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ប៉ុលបានប្រកាសថា ក្រុមជំនុំនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានទទួលដោយព្រះពរទាំង អស់ (អេភេសូរ១:៣)។ យើងដែលបានទទួលព្រះពរតែមួយនោះ គួរតែអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ជានិច្ច។

1. និមិត្តរូបរបស់ជាវីឌ (2សាំយ៉ូអែលយូអែល៨:១-១៨)

នៅក្នុងអត្ថបទយើងរកឃើញនិមិត្តរូបរបស់ជាវីឌ។ ទីមួយគាត់រស់នៅដោយស្មោះត្រង់ដោយខ្លួនឯង។ ជាវីឌ បានថ្វាយខ្លួនដើម្បីអ្វីៗនៅខាងក្រៅ និង របស់ខាងក្រៅដើម្បីរស់នៅក្នុងប្រទេស។ ការកាន់កាប់របស់គាត់ ចំពោះសត្រូវខាងក្រៅគឺមកពីព្រះ។ ជ័យជំនះទាំងអស់គឺជាបស់ខ្ញុំនៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ កន្លែង ណាដែលខ្ញុំស្នាក់នៅ និង កន្លែងដែលខ្ញុំដើរនឹងជារបស់ខ្ញុំនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ មានតែព្រះទេដែលអាចកាន់ កាប់អ្វីៗទាំងអស់ដោយអំណាចរបស់អេម៉ាញូអែល។

ទីពីរជាវីឌមិនត្រឹមតែបានតាំងទីលំនៅនៅក្នុងប្រទេសប៉ុណ្ណោះទេ តែថែមទាំងបានបង្កើតយុត្តិធម៌នៃនគរ របស់ព្រះផង (ម៉ាថាយ៦:៣៣) ។ បន្ទាប់ពីគាត់បានគ្រប់គ្រងលើសត្រូវគាត់បានបង្កើតនគររបស់ព្រះហើយ បានផ្ដោតលើនគរដើម្បីលើកកម្ពស់សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ គ្រីស្ទបរិស័ទគួរតែបង្កើតសេចក្តីសុចរិត របស់ព្រះ នៅក្នុងជីវិតដែលនៅសល់បន្ទាប់ពីពួកគេបានរួចផុតពីអំពើបាបដ៏សែនវេទនា។ គ្រប់ពេលវេលាទី កន្លែងណាក៏ដោយ ពួកគេគួរតែដើរតាមនគរ និង សេចក្តីសុចរិតរបស់គាត់ (ម៉ាថាយ៦:៣៣)។

2. ភាពសុចរិតនៃនគររបស់ព្រះ (2សាំយ៉ូអែល ៩: ១-១៣)

អត្ថបទនេះក៏បង្ហាញផងដែរថា ជាវីឌបង្កើតនូវភាពត្រឹមត្រូវនៃនគររបស់ព្រះ។ ទីមួយវាត្រូវបាន បង្ហាញតាមរយៈការអាណិតអាសូរ និង សេចក្តីមេត្តាករុណា។ សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ជាវីឌចំពោះមកិបូ សែតគឺជាផលផ្លែនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលជាព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះ។ វាជារូបភាពនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ និង សេចក្តីសុចរិតនៅជាមួយគ្នា។ អាកប្បកិរិយាមេត្តារបស់គាត់ ដែលគាត់អនុញ្ញាតឱ្យចៅប្រុសរបស់សត្រូវរបស់ ខ្លួនអង្គុយនៅតុរបស់គាត់រំលឹកយើងពីព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ប្រសិនបើ ខ្ញុំបើកទ្វារបេះដូង ខ្ញុំបន្ទាប់ពីស្ដា ប័សំលេងរបស់គាត់ គាត់នឹងចូលមកក្នុងចិត្តខ្ញុំ ហើយរីករាយរួមជាមួយគ្នា (វិវរណៈ៣:២០)។ ក្នុងជីវិតប្រចាំ ថ្ងៃយើងគួរតែទៅជិតកន្លែងអង្គុយ ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ និង សេចក្តីពិត។ ទីពីរការលះបង់របស់ គាត់ ដើម្បីបង្កើតសេចក្តីសុចរិតមិនដែលផ្លាស់ប្តូរ។ ជាវីឌក៏បានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីបង្កើតសេចក្តីសុចរិត និង យុត្តិធម៌ជានិច្ចនៅចំពោះព្រះ។ គ្រីស្ទបរិស័ទដែលបានសង្គ្រោះ គួរផ្ដោតអារម្មណ៍ទៅលើការបង្កើតផល ផ្លែនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះ ព្រះវិញ្ញាណបានយាងមករកយើង ហើយប្រគល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជា នំប៉័ងខាងវិញ្ញាណរបស់យើង (ម៉ាថាយ៤: ៤, ចោទិយកថា៨: ៣) ។

3. វិធីសាស្ត្ររបស់ជាវីឌ (2សាំយ៉ូអែលយូអែល១០: ១-១៩)

តើជាវីឌបានយកឈ្នះឧបាយកលរបស់ខ្មាំងសត្រូវយ៉ាងដូចម្តេច? ទីមួយគាត់មិនត្រូវបានគ្រប់គ្រង ដោយឧបាយកលរបស់សត្រូវរបស់ខ្លួនទេ។ ការប្រហារជីវិតដែលកាត់សក់លើចង្ការបស់ពួកគេ និង ធ្វើឱ្យ

ត្រួតត្រារបស់ពួកគេខូច បានប្រាប់ដល់ពួកគេអំពីការប្រកាសអំពីសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងពួកគេ។ អំពើអាក្រក់របស់អ័រម៉ូន ដែលបានឆ្លើយតបព្រះគុណនៅពេលភាពអាម៉ាស់បានធ្វើឱ្យដាវីឌបង្កើតសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។ នៅពេលអ្នកជឿផ្តល់ភាពល្អដល់ពិភពលោក ពួកគេអាចរំពឹងថា នឹងមានការឆ្លើយតបល្អ។ តែនៅពេលការបៀតបៀនដោយគ្មានមូលហេតុ វិលត្រឡប់មករកយើងវិញ យើងត្រូវរក្សាដំណែងនៃសេចក្តីសុចរិត។ ទីពីរគាត់បានបង្ហាញពីការការពារខ្លួនដើម្បីបង្កើតភាពសុចរិត។ មុនពេលពួកគេត្រូវបានវាយប្រហារដោយគ្មានមូលហេតុ ការដើរតាមសេចក្តីសុចរិតគឺពិបាកណាស់។ ប៉ុន្តែ ក្នុងចំណោមភាពច្របូកច្របល់បែបនេះ យើងអាចត្រូវបានដឹកនាំឱ្យរង្វេងចេញពីផ្លូវនៃសេចក្តីសុចរិត។ ចូរស្វែងរកប្រាជ្ញានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

4. ផ្លូវនៃការស្តារឡើងវិញ (2សាំយ៉ូអែល ១២: ១-១៤)

ការល្អឯងត្រូវបានលាក់នៅក្នុងផ្លូវរបស់ពួកបរិសុទ្ធជានិច្ច។ តើដាវីឌបានស្តារឡើងវិញដោយរបៀបណាក្នុងការពុករលួយនេះ?

ទីមួយការល្អឯងចូលមកជិតយើងខ្លាំងជាងពេលមានជោគជ័យជាការរងទុក្ខ ភាពគ្រោះថ្នាក់ជាការរងទុក្ខ។ ពេលដែលយើងបាត់សេបាកំពុងងូតទឹក នោះបំណងប្រាថ្នារបស់គាត់កំពុងតែឆេះក្នុងចិត្ត។ ទោះបីជាគាត់លាក់បាំងអំពើបាបរបស់គាត់ នៅចំពោះព្រះដោយប្រើភាពជាស្តេចរបស់គាត់ តែតួលេខនៃភាពជាព្រះនិង មធ្យោបាយធម្មជាតិក៏ដោយព្រះបានបង្ហាញពីអំពើអាក្រក់របស់គាត់។

ទីពីរគាត់ត្រូវបានលើកលែងទោស ដោយព្រះនៅពេលគាត់បានស្តាប់សំលេងរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធហើយបានប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ភ្លាមៗ។ នៅពេលប្រព្រឹត្តអំពើបាប ព្រះបានសំដែងព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាដ៏ធំធេងចំពោះដាវីឌ ហើយបានស្តីបន្ទោសគាត់ ដោយការអង្វរយ៉ាងខ្លាំងតាមរយៈការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ យោងទៅតាមការសាកល្បងខាងវិញ្ញាណ និង ការសារភាពរបស់គាត់ ព្រះបានបង្ហាញពីស្ថានភាពវេទនារបស់គាត់ ដោយការភ័យខ្លាចរបស់ព្រះអម្ចាស់ អារម្មណ៍នៃបន្ទុក និង ការបំបែកខ្លួនគាត់តាមរយៈការបំភ្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះ ដាវីឌអាចប្រែចិត្តភ្លាមៗពេលគាត់ទទួលបានការស្តីបន្ទោសពីណាថាន់។ ប្រសិទ្ធភាពនៃឈើផ្កាង បានធ្វើឱ្យគាត់ខិតជិតការអត់ទោសពិតប្រាកដនៅពេលគាត់បានប្រែចិត្តចំពោះព្រះ (១យ៉ូហាន១: ៩) ។ ការប្រែចិត្តដ៏ពិតនឹងត្រូវបានប្រតិបត្តិនៅចំពោះព្រះ។

5. ប្រាជ្ញាដែលប្រើភាពល្អចេញពីអំពើអាក្រក់ (2សាំយ៉ូអែល ១៥: ១-៣៧)

ប្រាជ្ញាដែលបំប្លែងមនុស្សអាក្រក់ (១២) ចេញពីចិត្តដែលកោតខ្លាចព្រះ។ ដំបូងយ៉ូសែបក្នុងជីវិតរបស់គាត់ការបៀតបៀនត្រូវបានបង្ហាញឱ្យ ឃើញនៅក្នុងដាវីឌម្តងទៀត។ គាត់អាចស្តាប់សំលេងរបស់ព្រះនៅក្នុងការដាក់បណ្តាសាររបស់ស៊ីម៉េ ចំពោះដាវីឌដែលបានរត់គេចខ្លួន ហើយបានរំពឹងជ្រកក្នុងការគិតពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ (2សាំយ៉ូអែល ១៦: ៥-១៤) ទីមួយគាត់ដឹងថា ព្រះកំពុងមើលថែរក្សាគាត់។ គាត់ជឿថា ព្រះបានអនុញ្ញាតឱ្យការចំអកបង្អួចបង្ហាត់គាត់។ ដូច្នេះ គាត់អាចយកឈ្នះការល្អឯងរបស់គាត់ ដោយដាស់តឿនគាត់ឱ្យសម្លាប់ស៊ីម៉េដោយសារការដាក់បណ្តាសាររបស់គាត់។ ដោយសារដាវីឌអាចមើលឃើញព្រះហស្តដែលយើងមើលមិនឃើញ គាត់អាចយកឈ្នះសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម។ អ្នកដែលបានឃើញថា ព្រះបានសងថ្លៃលោះបាបរបស់គាត់ នៅតែស្ថិតក្នុងកន្លែងនៃការប្រែចិត្ត ហើយគាត់ក៏បានឃើញកន្លែងអង្គុយរបស់ព្រះហស្តព្យាបាលរបស់ព្រះដែរ ព្រោះគាត់អាចឃើញថា ព្រះស្គាល់ថ្ងៃដែលមានបញ្ហាហើយគាត់អាចត្រូវបានស្តារឡើងវិញ នៅថ្ងៃនៃភាពរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ នេះគឺជាព្រះគុណពិតក្នុងចំណោមទុក្ខវេទនាជា

ច្រើនថ្ងៃ។ ទោះបីជាគាត់ដឹងអំពីការស្តារឡើងវិញ នូវក្តីស្រឡាញ់ក្តីជាវិធីមិនបាននិយាយដោយក្រអឺតក្រទម ទេ ប៉ុន្តែដោយចិត្តរាបទាប ដោយការភ័យខ្លាច និង ការស្រឡាញ់ព្រះ។

6. ទីជំរក (2សាំយ៉ូអែល ១៧: ១-១៤)

ទោះបីឧបាយកលទុច្ចរិតត្រូវបានបង្ហាញឱ្យគ្រប់គ្រងលើពិភពលោកក៏ដោយ ភាពសុចរិតរបស់ព្រះអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងជារៀងរហូតនៅលើផែនដី។ ទោះបីការបះបោរបស់អាប់សាឡូម និង ឧបាយកលដ៏អាក្រក់របស់អ័ហ៊ីចូដែលហាក់ដូចជាបំផ្លាញជាវិធីក៏ដោយ ក៏ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើវាដែរ។ ទង្វើរបស់អាប់សាឡូម បានជ្រើសរើសយកភាពប្រសប់របស់ហ្វូសាយ ហើយបានច្រានចោលឧបាយកលរបស់អ័ហ៊ីចូដែលគឺជាព្រះហស្តដ៏មានអំណាចរបស់ព្រះ(១៤) ។ មធ្យោបាយសមហេតុផល មិនមែនជាវិធីតែមួយ ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហានោះទេ។ សម្រាប់តែព្រះអម្ចាស់ទេ ដែលបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់គឺភាពរុងរឿង។ ប្រសិនបើព្រះមិនបង្កើតផ្ទះទេ នោះវានឹងនៅទំនេរ ហើយបើព្រះមិនថែរក្សាផ្ទះ អ្នកយាមភ្នាក់ដឹងខ្លួនគ្មានន័យទេ។ ក្នុងចំណោមការរងទុក្ខបច្ចុប្បន្ន យើងគួរប្រកាន់ខ្ជាប់នូវព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាបង្អស់។ គោលការណ៍នៃការស្វែងរកនគរបស់ព្រះ និង សេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ជាមុនសិន ហើយអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលបានទទួលពីព្រះគួរតែដូចគ្នានៅថ្ងៃនេះ។ ពីរឿងតូចតាចយើងត្រូវទុកចិត្តលើទ្រង់ ហើយរីករាយនឹងព្រះគុណរបស់ទ្រង់។

7. ទស្សនៈពិតនៃព្រះពររបស់អ្នកជឿ (2សាំយ៉ូអែល ២២: ១-២០)

នៅក្នុងអត្ថបទនេះ ត្រូវបានបង្ហាញភស្តុតាងដែលជាវិធីឧបាយកលឃើញព្រះមេស៊ី ដែលគួរតែមកនាពេលអនាគត ហើយជឿលើទ្រង់ថា ជាអ្នកសង្គ្រោះតែមួយមុនឆ្នាំ១២០០មុនគ.ស។ ដំបូងគាត់មានជំនឿដូចគ្នាចំពោះការកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ដូចអ័ប្រាហាំ និង ប៉ូលដែរ។ នេះជាថ្មីជាបន្ទាយ និង ជាទីពឹងរបស់ខ្ញុំ និងជាព្រះនៃខ្ញុំមានន័យថា ជំនឿលើព្រះយេស៊ូវតែមួយគត់។ គាត់បានទទួលសេចក្តីជំនឿលើមាគ៌ាសេចក្តីពិត និងជីវិត (យ៉ូហាន១៤:៦)។ ទាំងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និង គម្ពីរសញ្ញាថ្មីបង្ហាញថា ជំនឿលើព្រះយេស៊ូវតែមួយគត់គឺជាសេចក្តីសង្គ្រោះ និង ជាដំណឹងល្អ។

ទីពីរជាវិធីរត់ទៅទីជម្រកនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយដើរតាមសេចក្តីអាថ៌កំបាំង។ ជាវិធីត្រូវបានជួបប្រទះនឹងទុក្ខវេទនា នៅក្នុងជីវិតរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែគាត់បានរត់ទៅជម្រកនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយដើរតាមគាត់ដោយស្ងាត់ស្ងៀម។ ជាលទ្ធផលគាត់បានរត់នៅលើកន្លែងខ្ពស់ៗ ក្នុងពេលមានទុក្ខព្រួយដូចជារឿងរបស់សត្វក្តាន់ញី។ ព្រះគុណដែលយកឈ្មោះបានចេញមកពីជំនឿដែលយើងជឿលើព្រះយេស៊ូវតែមួយ និងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។ នេះគឺជាព្រះពរពិតដែលអ្នកជឿអាចទទួលបាន។

8. ផ្លូវនៃពរដំបូង (2សាំយ៉ូអែល ២២: ២១-២៨)

តើជាវិធីឧបាយកលឈ្នះទុក្ខវេទនាក្នុងជីវិតរបស់គាត់យ៉ាងដូចម្តេច?

ទីមួយគាត់លាក់ខ្លួននៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ នៅពេលគាត់ជួបនឹងទុក្ខវេទនា គាត់ដើរតាមសេចក្តីសុចរិតហើយមិនប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ គេចចេញពីមនុស្សអាក្រក់។ អ្នកដែលលាក់ខ្លួននៅក្នុងទីជម្រកនៃបទគម្ពីរគឺជាមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញា ដូចដែលយើងបានភ្ជាប់ទៅនឹងបទគម្ពីរដូចជាដង្កូវដែលជាប់នឹងខ្លួន (ទំនុកដំកើង១: ៣)។ ទីពីរព្រះបានតបស្នងទៅគាត់វិញ។ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់សំដែងព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាចំពោះអ្នកដែលផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណាភាពពេញលេញរបស់ទ្រង់ចំពោះអ្នកដែលផ្តល់នូវភាពឥតខ្ចោះ និង ការបន្ស៊ូរបស់ទ្រង់ដល់អ្នកដែលមានភាពបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែវិន័យរបស់ព្រះអង្គចំពោះអ្នកដែលបោកបញ្ឆោត។ ចំពោះមនុស្ស

រាបទាបព្រះជាម្ចាស់ផ្តល់នូវសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែចំពោះមនុស្សអ្នកខ្លួនគាត់ផ្តល់នូវទុក្ខវេទនា។ នៅសម័យបច្ចុប្បន្ននេះ យើងត្រូវត្រលប់ទៅរកដំណឹងល្អដើម្បីឃើញ ហើយភ្ជាប់ទៅនឹងគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវដើម្បីមើលឃើញពិភពខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងពួកគេ។ នេះគឺជាមធ្យោបាយដែលបានស្តារឡើងវិញ។

III. សេចក្តីសញ្ញាដ៏អស់កល្ប (2សំយ៉ូអែល ២៣: ១-៧)

តើសេចក្តីសញ្ញាអស់កល្បរបស់ដាវីឌរួមបញ្ចូលអ្វីខ្លះ? នៅក្នុងខ្សែបង្ហាញពីសេចក្តីសន្យាបួនយ៉ាងដែលសម្តែងដោយពាក្យប្រៀបធៀប៣។ សេចក្តីសន្យាទាំងនោះគឺ៖ព្រះអាទិត្យរះនៅពេលថ្ងៃលិចពន្លឺពេលព្រឹកដែលគ្មានពពក និង ពន្លឺចែងចាំងនៅលើពន្លកស្មៅបន្ទាប់ពីមានភ្លៀងធ្លាក់។ អ្វីៗទាំងអស់ទាក់ទងនឹងលក្ខណៈពន្លឺ។ ពិតណាស់ដាវីឌបានរស់នៅដោយមានសេចក្តីសង្ឃឹម និង ភាពបរិបូណ៌ ហើយបានកែជាថ្មីក្នុងការរងទុក្ខ។ គាត់បានជួបរឿងល្អតាមរយៈបញ្ហាមួយចំនួន ហើយត្រូវបានការពារដោយព្រះនៅក្នុងវិបត្តិនៃការស្លាប់។ ជម្រករបស់គាត់គឺព្រះ និង ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ គាត់ត្រូវបានគេធានាថា រំពឹងគិតលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅក្នុងចិត្តគាត់នឹងក្លាយជាអ្នកដែលមានពរ។ ការសន្យារបស់គាត់គឺជាព្រះពរគ្រីស្ទានដែលព្រះបានសន្យានៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទជាពន្លឺគ្រីស្ទានដែលនៅជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទអាចរីករាយនឹងពន្លឺដ៏អស្ចារ្យនេះ។

1. តង្វាយច្រូចដែលត្រូវបានចេញសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ (2សំយ៉ូអែល២៣: ១៣-៣៥)

ដូចប៉ុលបានធ្វើនៅពេលយើងថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះជាដង្វាយច្រូចថ្វាយព្រះ ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងសំរេច។ អត្ថបទគម្ពីរបង្ហាញពីការថ្វាយដង្វាយច្រូចពីរប្រភេទទៅកាន់ព្រះ។

ទីមួយការថ្វាយដង្វាយច្រូចរបស់អ្នកចម្បាំងបីនាក់ត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះ។ នេះជាតង្វាយរបស់អ្នកចម្បាំងទាំងបីរបស់ស្តេចដាវីឌ(ចូសេបាស សេបេតអេឡាសារ និង សាំម៉ា) ដែលបានដងទឹកអណ្តូងនៅបេឡេហឹមដោយចូលតាមរនាំងរបស់សត្រូវ សំរាប់ដាវីឌជាមនុស្សរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលជាចង្កៀងរបស់អ៊ីស្រាអែល។ នេះជាតង្វាយច្រូចថ្វាយព្រះ។ តង្វាយដែលពួកគេបានថ្វាយនៅពេលនោះអាចបង្កើតលទ្ធិធិបតេយ្យ។

ទីពីរតង្វាយរបស់ដាវីឌត្រូវបានច្រូចចេញថ្វាយដល់ព្រះ។ ដង្វាយដ៏ប្រសើររបស់ដាវីឌគឺជាតង្វាយច្រូចដោយចាក់ទឹកលើដីជាតង្វាយថ្វាយដល់ព្រះជាម្ចាស់។ វាពិតជាមានតម្លៃណាស់ក្នុងការដើរតាមព្រះអម្ចាស់ ដោយបន្ទាបខ្លួនដើម្បីថ្វាយអ្វីៗទាំងអស់ដល់ព្រះអម្ចាស់។ ព្រះអម្ចាស់កំពុងរង់ចាំការចិត្តដែលខ្ចោចខ្ចាំបែបនេះ។

ដួងចិត្តរបស់គាត់ត្រូវបានជំរុញដោយព្រះ។ វាជាមូលហេតុចម្បង ដែលចិត្តរបស់គាត់ចង់កសាងព្រះវិហារត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាចិត្តដែលក្រអឺតក្រទម។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ភ្លាមៗនៅពេលដែលគាត់បានឃើញស្ថានភាពវេទនារបស់គាត់ នោះគាត់បានប្រែចិត្តហើយស្វែងរកការអភ័យទោសពីព្រះ។ ស្តេចដាវីឌសារភាពថា៖ “*តើគួរឲ្យទូលបង្គំដឹកឈាមរបស់មនុស្ស ដែលទៅទាំងប្រថុយជីវិតដូច្នេះឬអី?*” (១៧) ។ ការប្រែចិត្តគឺជាមធ្យោបាយដើម្បីបញ្ឈប់ភាពអត់ឃ្លាន។ វាមិនល្អទេក្នុងការប្រកាន់ខ្ជាប់តែផលប្រយោជន៍របស់គាត់។ ដើម្បីសារភាពជំនឿរបស់ដាវីឌ ចេញពីដួងចិត្តនៃការប្រែចិត្ត។ ទីពីរសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ - នៅពេលយើងប្រែចិត្តចំពោះព្រះ សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះនឹងកើតឡើង។ នៅពេលយើងប្រែចិត្តយ៉ាងពិតប្រាកដ នោះយើងនឹងរស់ឡើងវិញដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ កូនសោសំខាន់ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហា ត្រូវតែជាសេចក្តីមេត្តា

ករុណារបស់ព្រះ។ នៅពេលណាដែលមានទុក្ខកើតឡើងមកលើយើង យើងគួរតែលុតជង្គង់នៅ ចំពោះព្រះ ហើយប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើងចំពោះព្រះ។ ពេលនោះព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រណិ សន្តោសដល់យើង។ ការសារភាព “វាយខ្ញុំ” ធ្វើឱ្យការងារថ្មីនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។

2. ដង្វាយដែលត្រូវបានទទួលយក (2សាំយ៉ូអែល 24: 18-25)

ពេលជាវីឌជួបទុក្ខកើតឡើង តើគាត់បានថ្វាយតង្វាយដែលព្រះសព្វព្រះទ័យដោយរបៀបណា? ទីមួយគាត់បានដើរតាមសេចក្តីសុចរិត។ ទោះបីជាគាត់ទទួលបានការអនុគ្រោះខ្លះដោយមិនបង់ថ្លៃ ក៏ដោយ តែគាត់បានទិញវាដោយបង់តម្លៃសមរម្យដល់ម្ចាស់ ពីព្រោះគាត់មានចិត្តធ្វើតាមសេចក្តី សុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ បន្ទាប់ពីគាត់បានបង់តម្លៃសមរម្យដល់ម្ចាស់គាត់ បានសង់អាសនាមួយ សម្រាប់ព្រះ។ ព្រះគ្រីស្ទគឺជាកូនចៀមរបស់ព្រះ ដែលត្រូវសងបំណុលនៃអំពើបាបរបស់យើង ដើម្បី ធ្វើឱ្យព្រះរបស់យើងបានគ្រប់គ្រាន់ដូចជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង។ យើងបានទទួលព្រះគុណ របស់ព្រះដើម្បីថ្វាយដង្វាយដ៏សុចរិតរបស់គាត់ដល់ព្រះដោយជំនឿ។

ទីពីរជាវីឌបានថ្វាយតង្វាយសន្តិភាព និង តង្វាយដុតដល់ព្រះ។ មានតែដង្វាយឆ្នួននឹងការសុគត របស់ព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះដែលអាចបំបាត់នូវទុក្ខដោយសារតែអំណាចរបស់ព្រះ។ សេចក្តី អធិស្ឋានរបស់ជាវីឌសំរាប់អ៊ីស្រាអែល គឺអ៊ីស្រាអែលនេះហើយគឺជាដង្វាយ។ នៅពេលការអធិស្ឋាន បានកើនឡើងដល់ព្រះ ការអត់ឃ្លានបានឈប់។ ពាក្យទូលអង្វរដ៏ពិតរបស់ប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធនឹងនាំ មកនូវឥទ្ធិពលដ៏អស្ចារ្យដល់យើង។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

នគរបុរសរបស់សូលត្រូវបានបំផ្លាញដោយព្រះដ៏មានព្រះចេស្ដាបំផុត ដោយសារតែសកម្មភាពនៃ ស្វ័យភាពដូចជាអ្វីមួយដែលជាមនុស្សដំបូងបានធ្វើនៅក្នុងសួនច្បារអេដែន។ ប៉ុន្តែ វាជាធិបតេយ្យរបស់ជាវីឌ បានបង្ហាញពីន្ទ្រៃនៃក្តីសង្ឃឹមឆ្ពោះទៅរកចរន្តនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះ វាជាធិបតេយ្យរបស់ ជាវីឌគឺជាឧទាហរណ៍ដំបូងនៃលទ្ធិធិបតេយ្យ ពោលគឺការគ្រប់គ្រងដែលត្រូវបានបង្ហាញដោយបណ្តាញនៃការ គ្រប់គ្រងរបស់មនុស្ស។

ទោះបីជាលទ្ធិធិបតេយ្យដើមត្រូវបានបង្ហាញដោយព្រះនៅសម័យនៃព្រះគម្ពីរនិក្ខមន៍នៅទីរហោស្ថាន និង នៅថ្ងៃនៃការតាំងទីលំនៅរបស់កាណានក៏ដោយតែតួអង្គរបស់ពួកគេពឹងផ្អែកលើចរន្តតែមួយនៃការប្រោស លោះ ការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ-សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តាករុណា និង ភាពស្មោះត្រង់។ ប៉ុន្តែស្រមោលបង្ហាញពីរូបភាពជាច្រើន។

ទេវសាស្ត្រធិបតេយ្យរបស់ជាវីឌទាក់ទងទៅនឹងនគរនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់កាន់តែជិតស្និទ្ធដោយសារតែភាពស្រ ដៀងគ្នារបស់ពួកគេ។ ដូច្នេះ វាពិតជាមានប្រយោជន៍ក្នុងការពិនិត្យមើលចរន្តនៃកណ្តាលសាំយ៉ូអែលទី២ ដើម្បី ស្វែងយល់ពីនគររបស់ព្រះ។ ជាវីឌដែលជាគំរូមួយនៃព្រះគ្រីស្ទដែលបង្ហាញភាពជាស្តេចនៅក្នុងព្រះគុណនៃគ ម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ គាត់បានរីករាយនឹងព្រះគុណនៃការប្រោសលោះហើយបានបង្ហាញពីក្រមសីលធម៌នៃការប្រោស លោះនៅក្នុងពិភពលោកទោះបីជាគាត់បានរស់នៅមុនការចាប់កំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ បុព្វហេតុនៃការតស៊ូ របស់គាត់គឺតែងតែជាបញ្ហាដូចគ្នា-បំណងប្រាថ្នាខុសឆ្គងរបស់គាត់។ តាមរយៈបទពិសោធន៍ខាងវិញ្ញាណ របស់គាត់ យើងរៀនពីជីវិតដែលដឹកនាំដោយការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះនៃព្រះ។

ឧប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ (I & II សាំយ៉ូអែល)

1. **អំណាចនៃគ្រូសារមួយ** (1សាំយ៉ូអែល 1:10) ខណនោះ នាងមានសេចក្តីជូរលឿងក្នុងចិត្តណាស់ ក៏អធិស្ឋានដល់ព្រះយេហូវ៉ាទាំងយំអណ្តែតអណ្តក។
2. **ការអធិស្ឋានដោយវិញ្ញាណ** (1សាំយ៉ូអែល 1:15) តែហាណាឆ្លើយតបថា ទេ ព្រះគុណម្ចាស់អើយ ខ្ញុំជាស្រ្តីមានចិត្តព្រួយជាខ្លាំងទេ ខ្ញុំមិនបានផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរ ឬគ្រឿងស្រវឹងណាឡើយ គឺខ្ញុំបានប្តូរចិត្តទៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ាទេតើ។
3. **បទពិសោធន៍ព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់ហានា** (1សាំយ៉ូអែល 2:6) ឯសេចក្តីស្លាប់ ហើយនឹងជីវិត នោះស្រេចនៅព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់នាំចុះទៅដល់ស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ ហើយក៏នាំឡើងមកវិញដែរ។
4. **ពិចារណាពីការថ្វាយដ៏មានតម្លៃ** (1សាំយ៉ូអែល 2:12) រីឯពួកសង្ឃ ជាកូនរបស់អេលី គេជាមនុស្សគំរក់អាក្រក់ ឥតស្គាល់ដល់ព្រះយេហូវ៉ាទេ។
5. **បញ្ហារបស់ព្រះ** (1សាំយ៉ូអែល 2:25) បើមនុស្សម្នាក់ធ្វើបាបនឹងម្នាក់ទៀតនោះ មានព្រះទ្រង់ជំនុំជំរះដល់អ្នកនោះ តែបើមនុស្សធ្វើបាបនឹងព្រះយេហូវ៉ាវិញ នោះតើមានអ្នកណានឹងជួយអង្វរឲ្យអ្នកនោះបាន ប៉ុន្តែគេមិនព្រមស្តាប់តាមឪពុកទេ ព្រោះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងប្រហារជីវិតគេចោល។
6. **អំពើបាបរបស់លោកអេលី** (1សាំយ៉ូអែល 3:14) “គឺដោយហេតុនោះ បានជាអញស្បថដល់ពួកគ្រូអេលីថា ទោះបីយកយញ្ញូបូជា ឬដង្វាយណាមកថ្វាយក៏ដោយ គង់តែមិនបានឆ្លួននឹងអំពើដ៏លាមកដែលពួកគ្រូលោកបានប្រព្រឹត្តដែរ នៅជាដរាបទៅ”
7. **ភាពពិតនៃការពុករលួយ** (1សាំយ៉ូអែល 4:11) ឯហ៊ីបរបស់ព្រះ គេក៏ចាប់នាំយកទៅ ចំណែកហុបនីនឹងភីនេហាស ជាកូនអេលីទាំង២ ក៏ស្លាប់ដែរ ។
8. **អ៊ីកាបូខ** (1សាំយ៉ូអែល 4:21) នាងដាក់ឈ្មោះកូននោះថា អ៊ីកាបូខ ដោយពាក្យថា សិរីល្អបានចេញពីពួកអ៊ីស្រាអែលបាត់ហើយ គឺដោយព្រោះគេបានចាប់យកហ៊ីបនៃព្រះទៅហើយដោយព្រោះឪពុកក្មេកនឹងប្តីនាងផង។
9. **ព្រះហស្តនៃព្រះ** (1សាំយ៉ូអែល 5:12) ឯពួកមនុស្សដែលមិនបានស្លាប់ទេ នោះក៏កើតមានឫសដូងបាត់វិញ ហើយសូរសំរែកនៅទីក្រុងនោះ ក៏ឮរហូតដល់ថ្ងៃមេឃ។
10. **គោលបំណងនៃព្រះ** (1សាំយ៉ូអែល 6:6) ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាតាំងចិត្តរឹងរូស ដូចជាពួកសាសន៍អេស៊ីព្វ នឹងជាន់ដូច្នេះ កាលក្រោយដែលទ្រង់បានធ្វើការអស្ចារ្យក្នុងពួកគេ នោះតើគេមិនបានបើកឲ្យពួកអ៊ីស្រាអែលចេញទៅបាត់ទេឬអី។
11. **ការជួបជុំមីសប៉ា** (1សាំយ៉ូអែល 7:3) នៅវេលានោះ សាំយ៉ូអែលប្រាប់ដល់ពួកវង្សអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ថា បើអ្នករាល់គ្នាវិលត្រឡប់មកឯព្រះយេហូវ៉ាវិញដោយអស់ចិត្ត នោះត្រូវយកអស់ទាំងព្រះដទៃនឹងរូបព្រះទាំងប៉ុន្មានពីពួកអ្នករាល់គ្នាចេញ ហើយបាញ់ចិត្តដំរង់ចំពោះព្រះយេហូវ៉ា ព្រមទាំងគោរពប្រតិបត្តិដល់ទ្រង់តែ១ នោះទ្រង់នឹងជួយដោះអ្នករាល់គ្នា ឲ្យរួចចេញពីកណ្តាប់ដៃនៃពួកភីលីស្ទីន”

12. **មនុស្សដែលស្វែងរកព្រះ** (1សាំយ៉ូអែល8:5) គេជំរាបថា “មើល ឥឡូវលោកចាស់ហើយ ឯពួកកូនលោក គេមិនប្រព្រឹត្តតាមគន្លងរបស់លោកទេ ដូច្នេះសូមលោកតាំងឲ្យមានស្តេច១អង្គ សំរាប់នឹងគ្រប់គ្រងលើយើងរាល់គ្នា ដូចជាសាសន៍ឯទៀតដែរ”
13. **មនុស្សដែលព្រះស្វែងរក** (1សាំយ៉ូអែល9:10) ដូច្នេះសូមឆ្លើយតបទៅបាវថា អើ ស្រួលហើយ ចូរយើងទៅចុះ នោះគេក៏ទៅឯក្រុងនោះ ជាកន្លែងដែលអ្នកសំណប់របស់ព្រះអាស្រ័យនៅ។
14. **ព្រះជាម្ចាស់រៀបចំ** (1សាំយ៉ូអែល9:17) ដូច្នេះ កាលសាំយ៉ូអែលបានឃើញសូល នោះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានបន្ទូលថា “នេះហើយជាមនុស្សដែលអញបានប្រាប់ឯង គឺអ្នកនេះឯង ដែលត្រូវសោយរាជ្យលើកស្រែរបស់អញ”
15. **ការបណ្តាលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ** (1សាំយ៉ូអែល10:6) នោះព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះយេហូវ៉ានឹងមកសណ្ឋិតលើអ្នក បណ្តាលជាខ្លាំង អ្នកនឹងទាយជាមួយនឹងគេដែរ ហើយអ្នកនឹងបានប្រែទៅជាមនុស្សថ្មីវិញ។
16. **ប្រវត្តនៃបុគ្គលចុងក្រោយ** (1សាំយ៉ូអែល12:16) នោះសាំយ៉ូអែលថ្លែងប្រាប់ដល់ពួកជនថា គឺព្រះយេហូវ៉ាដែលបានតាំងម៉ូសេ និងអេរ៉ែនឡើង ព្រមទាំងនាំពួកព្រះយេហូវ៉ាក្នុងការកាត់រាល់គ្នាឡើងពីស្រុកអេស៊ីរូមក។
17. **ការផ្តោតលើការស្តាប់បង្គាប់ព្រះ** (1សាំយ៉ូអែល15:11) “អញស្តាយណាស់ដែលបានតាំងសូលឡើងឲ្យធ្វើជាស្តេច ដ្បិតបានងាកបែរចេញលែងតាមអញហើយ ក៏មិនបានធ្វើតាមបង្គាប់របស់អញសោះ នោះសាំយ៉ូអែលក៏ក្តៅចិត្ត ហើយលោកអំពាវនាវដល់ព្រះយេហូវ៉ាអស់ពេញ១យប់”
18. **ការស្តាប់បង្គាប់ប្រសើរជាងយញ្ញបូជា** (1សាំយ៉ូអែល15:22) សាំយ៉ូអែលទូលឆ្លើយថា តើព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងដង្ហាយដុត ហើយនឹងយញ្ញបូជា ឲ្យស្មើនឹងការស្តាប់តាមទ្រង់ឬអី មើលដែលស្តាប់បង្គាប់ នោះវិសេសលើសជាងយញ្ញបូជា ហើយដែលផ្ទៀងត្រចៀក នោះក៏វិសេសជាងខ្លាញ់នៃចៀមឈ្មោលទៅទៀត។
19. **ការស្តាប់បង្គាប់ជាប្រភពនៃកម្លាំង** (1សាំយ៉ូអែល16: 7) តែព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានបន្ទូលថា កុំឲ្យមើលតែប្លក់ពាខាងក្រៅ ឬកំពស់ខ្លួននោះឡើយ ដ្បិតអញមិនទទួលអ្នកនេះទេ ពីព្រោះព្រះទ្រង់មិនទតចំពោះសេចក្តី ដែលមនុស្សលោកពិចារណាមើលទេ ឯមនុស្សលោក តែងមើលតែប្លក់ពាខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ តែព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ទតចំពោះក្នុងចិត្តវិញ។
20. **គ្រោះថ្នាក់នៃការមិនស្តាប់បង្គាប់** (1សាំយ៉ូអែល17:11) កាលសូល នឹងពួកអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ បានព្យាបាទរបស់សាសន៍ភីលីស្ទីននោះនិយាយដូច្នោះ គេក៏មានគំនិតវិលវល់ ហើយភ័យខ្លាចជាខ្លាំង។
21. **ការស្តាប់បង្គាប់ជាប្រភពនៃកម្លាំង** (1សាំយ៉ូអែល17:26) ដូច្នេះ ដាវីឌក៏សួរដល់ពួកអ្នកដែលឈរនៅជិតថា ឯអ្នកណាដែលនឹងសំឡាប់សាសន៍ភីលីស្ទីននេះ ហើយដកសេចក្តីជំនឿលពីអ៊ីស្រាអែលចេញ នោះនឹងបានដូចម្តេចខ្លះ ដ្បិតតើសាសន៍ភីលីស្ទីនដែលឥតកាត់ស្បែកនេះជាអ្វី បានជាហ៊ានប្រកួតនឹងពលទ័ពនៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ដូច្នេះ។
22. **ការបំផុសគំនិតដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់ដាវីឌ** (1សាំយ៉ូអែល24:5) តែបន្ទាប់នោះមក នោះដាវីឌក៏មានសេចក្តីឈឺចិត្តស្តាយ ដោយព្រោះបានកាត់ដោយព្រះព្រះស្រែរបស់សូល។

23. **ព្រះបានធ្វើឲ្យខ្លាំងសត្រូវឲ្យពរដល់យើង** (1សាំយ៉ូអែល26:21) នោះសូលមានបន្ទូលថា អញបានធ្វើបាបហើយជាវីឧ កូនអើយ ចូរមកវិញចុះ អញលែងធ្វើបាបឯងហើយ ពីព្រោះនៅថ្ងៃនេះ ជីវិតអញបានថ្លៃវិសេស នៅភ្នែកឯងមើល អញបានប្រព្រឹត្តដោយសេចក្តីចំកូត ហើយធ្វើខុសជាខ្លាំងណាស់។
24. **ព្រះជាស្តេច** (1សាំយ៉ូអែល10:24) នោះសាំយ៉ូអែលប្រាប់ដល់បណ្តាជនថា ចូរមើល អ្នកនេះដែលព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់តាំងឡើង ថាគ្មានអ្នកណា ក្នុងពួកបណ្តាជន ឲ្យដូចជាគាត់ទេ បណ្តាជនទាំងឡាយក៏បន្លឺវាថាឡើងថា ជយោព្រះករុណា។
25. **ឪកាសរបស់ព្រះ** (1សាំយ៉ូអែល11:6) កាលលោកបានឮហើយ នោះព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះទ្រង់មកសណ្ឋិតលើលោក បណ្តាលឡើងជាខ្លាំង ហើយសេចក្តីកំហឹងរបស់លោកក៏ឆ្ងល់ឆេះឡើង។
26. **សេចក្តីជំនឿរបស់អ័ប៊ីកែល** (1សាំយ៉ូអែល25:29) មួយទៀត ទោះបីមានមនុស្សលើកដេញ តាមរកប្រហារជីវិតរបស់លោកក៏ដោយ គង់តែជីវិតលោកម្ចាស់នៃខ្ញុំ នឹងបានចងជាប់ក្នុងបាច់នៃជីវិត ជាមួយនឹងព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃលោកដែរ ឯជីវិតរបស់ពួកខ្មាំងសត្រូវនៃលោកនឹងត្រូវបាត់ទៅ ដូចជាបាញ់ចេញពីខ្សែដង្កក់វិញ។
27. **ជំនឿដោយការកោតខ្លាចចំពោះព្រះ** (1សាំយ៉ូអែល26:11) សូមឲ្យព្រះយេហូវ៉ាយាត់ កុំឲ្យខ្ញុំលូកដៃទៅទាស់នឹងអ្នកដែលទ្រង់បានចាក់ប្រេងតាំងឲ្យឡើយ ដូច្នេះ ចូរយកតែលំពែងដែលនៅត្រង់ក្បាលដំណេកទ្រង់ នឹងក្អមទឹកប៉ុណ្ណោះ រួចយើងវិលទៅវិញចុះ។
28. **ចូរយើងផ្ដោតទៅលើព្រះគម្ពីរ** (1សាំ28:4) គ្រានោះពួកភីលីស្ទីនគេប្រមូលគ្នាមកបោះទ័ពនៅត្រង់ស៊ូណែម ហើយសូលទ្រង់ក៏ប្រមូលពួកអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ទៅបោះទ័ពនៅត្រង់គីលបោដែរ។
29. **ការឡោមពន្ធរបស់ត្រូវ** (1សាំយ៉ូអែល26:12) យ៉ាងនោះជាវីឧក៏យកលំពែងនឹងក្អមទឹកពីត្រង់ក្បាលដំណេករបស់សូលចេញបាត់ទៅ ឥតមានអ្នកណាឃើញ ឬដឹងឡើយ ក៏គ្មានអ្នកណាភ្ញាក់ផង ដោយគ្រប់គ្នាកំពុងតែដេកលក់ ពីព្រោះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានធ្វើឲ្យគេលក់ស៊ប់។
30. **ផ្លូវដែលត្រូវជៀសវាង** (1សាំយ៉ូអែល29:10) ហេតុនោះចូរឲ្យអ្នកក្រោកឡើងពីព្រលឹម ព្រមទាំងពួកបំរើរបស់ចៅហ្វាយអ្នកដែលមកជាមួយគ្នា លុះបានក្រោកឡើងពីព្រលឹមស្រាងដូច្នេះ ហើយមានពន្លឺល្មមនោះសូមចេញទៅចុះ”
31. **ទ្វារចូលទៅកាន់បល្ល័ង្ក** (1សាំយ៉ូអែល30: 6) ចំណែកជាវីឧលោកច្របល់ក្នុងចិត្តជាខ្លាំង ដ្បិតបណ្តាពួកលោកគិតចោលនឹងថ្ម ពីព្រោះគ្រប់គ្នាមានសេចក្តីទំនាស់ចិត្តជាខ្លាំង ដោយព្រោះកូនប្រុសកូនស្រីរបស់គេ តែជាវីឧបានកំឡាចិត្តខ្លួនឡើង ដោយនូវព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃលោកវិញ។
32. **ជាវីឧបំពេញសេចក្តីសុចរិត** (1សាំយ៉ូអែល30:24) តើអ្នកណានឹងស្តាប់តាមអ្នករាល់គ្នាក្នុងដំណើរនេះ ដ្បិតអ្នកដែលចុះទៅច្បាំងបានចំណែកប៉ុណ្ណា នោះអ្នកដែលនៅចាំអីវ៉ាន់ ក៏ត្រូវបានចំណែកប៉ុណ្ណោះដែរ គឺត្រូវចែកឲ្យស្មើៗគ្នា។
33. **ការសុគតរបស់សូល** (1សាំយ៉ូអែល31:4) ទើបទ្រង់មានបន្ទូលទៅអ្នកដែលកាន់គ្រឿងទ្រង់ថា ចូរហូតដាវឯងមកចាក់ទំលុះអញទៅ ក្រែងពួកមិនកាត់ស្បែកនេះ គេមកកាប់ចាក់ ហើយមើលងាយដល់អញ

តែអ្នកកាន់គ្រឿងរបស់ទ្រង់មិនហ៊ានទេ ដោយគាត់មានសេចក្តីភ័យខ្លាំង ដូច្នេះសូលទ្រង់ក៏ហូតយក ដាវរបស់ទ្រង់ផ្តល់ខ្លួនទៅលើ។

សំយ៉ូអែលទី២

1. **ការកោតខ្លាចព្រះវិញ្ញាណ** (2សំយ៉ូអែល1:16) រួចជាវីឌមានប្រសាសន៍ថា ចូរឲ្យឈាមអ្នកធ្លាក់ទៅ លើក្បាលអ្នកវិញចុះ ដ្បិតមាត់អ្នកបានធ្វើបន្ទាល់ទាស់នឹងខ្លួនអ្នកហើយថា អ្នកបានសំឡាប់មនុស្ស ដែលព្រះយេហូវ៉ាបានចាក់ប្រេងតាំងឲ្យ។
2. **ដូងចិត្តរបស់ជាវីឌ** (2សំយ៉ូអែល1:23) “សូលនឹងយ៉ូណាថាន ជាទីគួរស្រឡាញ់ គួររីករាយណាស់ ពីកាលនៅរស់ ហើយកាលទ្រង់សុគត នោះក៏មិនឃ្លាតពីគ្នាដែរ ទ្រង់រហ័សជាងសត្វត្រី ហើយខ្លាំង ជាងសត្វសិង្ហ
3. **ទស្សនៈរបស់ជាវីឌអំពីព្រះពរ** (2សំយ៉ូអែល2:6) ឥឡូវនេះ សូមឲ្យព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់សំដែងសេចក្តី សប្បុរស ហើយនឹងសេចក្តីទៀងត្រង់ដល់អ្នករាល់គ្នាចុះ ឯខ្ញុំក៏នឹងសងដល់អ្នករាល់គ្នា ដោយព្រោះ ការសប្បុរសនោះដែរ។
4. **ប្រាជ្ញារបស់មនុស្សគឺអសមត្ថភាព** (2សំយ៉ូអែល2:27) យ៉ូអាប់ឆ្លើយថា ខ្ញុំស្អប់ដោយនូវព្រះដ៏មាន ព្រះជន្មរស់ថា បើឯងមិនបាននិយាយទេ នោះដល់ព្រឹកឡើង គង់តែពួកពលទាំងប៉ុន្មាន បានចេញ ទៅលែងដេញតាមបងប្អូនគេរៀងខ្លួនហើយ។
5. **នាំមីកាលមកឯខ្ញុំ** (2សំយ៉ូអែល3:13) ជាវីឌក៏តបថា អើ យើងនឹងចុះសញ្ញានឹងអ្នក ប៉ុន្តែតោងឲ្យ អ្នកធ្វើការនេះសិន គឺអ្នកមិនឃើញមុខយើងឡើយ ទាល់តែបាននាំមីកាល ជាបុត្រីសូលមក ក្នុង កាលដែលអ្នកមកសួរយើង។
6. **ជាវីឌជាអ្នកស្តាប់អំពើបាប** (2 សំ3:29) សូមឲ្យទោសនោះធ្លាក់ទៅលើក្បាលយ៉ូអាប់ នឹងវង្សញាតិ របស់គេទាំងអស់វិញចុះ សូមកុំឲ្យខានមានអ្នកណា ក្នុងពូជពង្សយ៉ូអាប់ដែលហូរខ្ទះ ឬកើតឃ្លង់ ឬ ដែលត្រូវច្រក់លើឈើច្រក់ ឬដែលដួលស្លាប់ដោយដាវ ឬដែលខ្វះអាហារនោះឡើយ។
7. **ជំនឿពិតប្រាកដជាជំនឿកោតខ្លាចព្រះ** (2សំយ៉ូអែល4:9) តែជាវីឌទ្រង់មានបន្ទូលឆ្លើយទៅវេកាប នឹងប្តាណា ឬនគាត់ ជាកូនរឹម៉ូន ពួកប្លៀវតនោះថា យើងស្អប់ដោយនូវព្រះយេហូវ៉ា ដ៏មានព្រះជន្ម រស់នៅ ដែលទ្រង់បានលោះព្រលឹងយើង ចេញពីគ្រប់ទាំងសេចក្តីវេទនាថា។
8. **ការងារដែលព្រះសម្រេចបំពេញ** (2សំយ៉ូអែល5:3) គឺយ៉ាងនោះហើយ ដែលពួកចាស់ទុំទាំងប៉ុន្មាន នៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល បានមកឯស្តេចនៅក្រុងហេប្រន រួចស្តេចជាវីឌក៏តាំងសញ្ញានឹងគេ នៅចំពោះ ព្រះយេហូវ៉ាត្រង់ហេប្រន ហើយគេចាក់ប្រេងតាំងជាវីឌឡើង ឲ្យធ្វើជាស្តេចលើពួកអ៊ីស្រាអែលដែរ។
9. **ព្រះគ្រីស្ទជាស្តេច** (2សំយ៉ូអែល5:24) កាលណាឯងឮសូរសន្ធឹកនៅលើចុងដើមមន ដូចជាពួកពល ដើរ នោះចូរឲ្យឯងប្រញាប់ប្រញាល់ឡើង ដ្បិតគឺវេលានោះឯងហើយ ដែលព្រះយេហូវ៉ានឹងចេញទៅ ចំពោះមុខឯង ដើម្បីប្រហារពួកទ័ពក៏លីស្ទីន។

10. **ការស្លាប់របស់អ៊ីសា**(2 សាំយ៉ូអែល6:7) លុះតែបានទៅដល់លានស្រូវរបស់ណាកុនហើយ នោះអ៊ីសាគាត់ លូកដៃទៅចាប់ទប់ហ៊ីបនៃព្រះ ពីព្រោះគោកព្រញាលឡើង។
11. **ពិធីថ្វាយបង្គំ**(2សាំយ៉ូអែល6:21) តែជាវីឌមានបន្ទូលតបថា នោះគឺនៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ាទេ ជាព្រះ ដែលបានរើសអញជាជាងបិតាឯង នឹងវង្សានុវង្សរបស់ឯងទាំងអស់គ្នាដែរ ដើម្បីនឹងតាំងអញឡើង ជាស្តេចលើសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ជាអាស្រ័យរបស់ព្រះយេហូវ៉ា ហេតុដូច្នេះបានជាអញនឹងលេងសប្បាយ នៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ា។
12. **ព្រះពរដែលជាវីឌស្វែងរក** (2សាំយ៉ូអែល7:29) ដូច្នេះ សូមទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ នឹងប្រទានពរ ដល់ ពូជពង្សរបស់ទូលបង្គំ ជាបាវបម្រើទ្រង់ ដើម្បីឲ្យបានស្ថិតស្ថេរនៅចំពោះទ្រង់ជាដរាប ដ្បិត ឱព្រះ អម្ចាស់យេហូវ៉ាអើយ ទ្រង់បានសន្យាហើយ ដូច្នេះ ដោយសារព្រះពរទ្រង់ នោះពូជពង្សរបស់ទូល បង្គំ ជាបាវបម្រើទ្រង់ នឹងបានពរនៅអស់កល្បជានិច្ច ។
13. **គោលបំណងរបស់ជាវីឌ** (2សាំយ៉ូអែល8:14) ទ្រង់ក៏តាំងឲ្យមានពួកទាហានត្រួតត្រាមើលនៅស្រុក អេដមីម គឺទ្រង់តាំងឲ្យគេត្រួតត្រាមើល នៅពេញក្នុងស្រុកអេដមីមនោះ ហើយពួកស្រុកអេដមីមទាំងអស់ ក៏ចំណុះចំពោះជាវីឌ ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ជួយការពារជាវីឌ នៅគ្រប់ទីកន្លែងណា ដែលទ្រង់យាងទៅ
14. **សេចក្តីសុចរិតនៃនគរព្រះ** (2សាំយ៉ូអែល9:7) នោះជាវីឌមានបន្ទូលថា កុំខ្លាចអ្វីឡើយ ដ្បិតយើងនឹង សំដែងសេចក្តីករុណាដល់អ្នក ដោយយល់ដល់យ៉ូណាបានបិទអ្នក ហើយយើងនឹងប្រគល់អស់ទាំង ស្រែចំការរបស់សូលជាជីតាដល់អ្នក តែងខ្លួនអ្នក នឹងបរិភោគនៅតាមមួយនឹងយើងជានិច្ច
15. **គោលបំណងរបស់ជាវីឌ** (2សាំយ៉ូអែល 10:12) ចូរឲ្យយើងរាល់គ្នាមានចិត្តក្លាហានឡើង ហើយមាន កំឡាំងចុះ ដោយព្រះសាសន៍យើង នឹងទីក្រុងរបស់ព្រះនៃយើងផង សូមឲ្យព្រះយេហូវ៉ាសំរេច សេចក្តី តាមព្រះហឫទ័យទ្រង់ចុះ26.
16. **ផ្លូវនៃការស្តារឡើងវិញ** (2សាំយ៉ូអែល12:18) លុះដល់ថ្ងៃទី៧ បុត្រនោះក៏សុគតទៅ ហើយពួកអ្នក បម្រើរបស់ជាវីឌ គេខ្លាចមិនហ៊ានទូលទ្រង់ឲ្យជ្រាបថា បុត្រនោះសុគតទេ ដោយគិតគ្នាថា មើលកាល បុត្រមានព្រះជន្មរស់នៅឡើយ នោះយើងបានទូលអង្វរដល់ទ្រង់ តែទ្រង់មិនព្រមស្តាប់តាមយើងទៅ ហើយ ចំណង់បើយើងទូលទ្រង់ឲ្យជ្រាបពីបុត្រសុគតទៅ នោះតើនឹងធ្វើទុក្ខដល់អង្គទ្រង់យ៉ាងណា ទៅទៀត។
17. **ប្រាជ្ញាដែលប្រើការល្អចេញពីការអាក្រក់** (2សាំយ៉ូអែល15:30) ឯជាវីឌ ទ្រង់យាងឡើងទៅតាមផ្លូវភ្នំ ដើមអូលីវ ទាំងទ្រង់ព្រះកន្សែងបណ្តើរ ទ្រង់ទទួរព្រះសិរ ហើយយាងទៅដោយព្រះបាទទទេ ឯពួក អ្នកដែលនៅជាមួយនឹងទ្រង់ ក៏ឡើងទៅទាំងទទួរក្បាល ហើយយំបណ្តើរដែរ។
18. **ទិដ្ឋភាពពិត** (2សាំយ៉ូអែល17:14) នោះអាប៉ូសាឡ័ម នឹងពួកអ៊ីស្រាអែលក៏ឆ្លើយឡើងថា គំនិតរបស់ ហ៊ូសាយ ជាពួកអេដមីនេះ ល្អជាងគំនិតរបស់អ៊ីហ៊ីចូដែល (ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានជំរុញឲ្យបំបាត់គំនិត របស់អ៊ីហ៊ីចូដែលចេញ ដើម្បីនឹងនាំសេចក្តីអាក្រក់មកលើអាប៉ូសាឡ័មវិញ) ។
19. **ក្តីរំពឹងពីព្រះពរនៃគ្រីស្ទបរិស័ទពិតប្រាកដ** (2សាំយ៉ូអែល22:3) ព្រះទ្រង់ជាថ្មដាននៃទូលបង្គំៗនឹងយក ទ្រង់ជាទីពឹង ទ្រង់ក៏ជាខែល ជាស្នែងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទូលបង្គំ ជាបម្រើយ៉ាងខ្ពស់ ហើយជាទី ជ្រកកោននៃទូលបង្គំ ទ្រង់ជាអ្នកជួយសង្គ្រោះ ដែលសង្គ្រោះទូលបង្គំឲ្យរួចពីអំណាចអាក្រក់។
20. **ផ្លូវនៃព្រះពរដ៏បូង** (2សាំយ៉ូអែល22:28) “ទ្រង់តែងសង្គ្រោះដល់មនុស្សដែលត្រូវគេសង្កត់សង្កិន តែ ព្រះនេត្រទ្រង់ទតឃើញពួកឆ្មើងឆ្មៃ ដើម្បីបន្ទាបគេចុះ។

21. **ការតាំងសញ្ញាដ៏អស់កល្ប** (2សំយ៉ូអែល23:4) អ្នកនោះនឹងបានដូចជាពន្លឺនៅពេលព្រលឹមស្រាង កាលថ្ងៃកំពុងតែរះ ជាពេលព្រឹកមេឃស្រឡះ ដែលមានស្មៅពន្លកពីដីឡើង ដោយពន្លឺភ្លឺមកក្រោយ ពេលភ្លៀងធ្លាក់។
22. **ដង្វាយច្រូចដែលបានច្រូចចេញថ្វាយព្រះ** (2សំយ៉ូអែល23:16) ចំណែកពួកអ្នកខ្លាំងពូកែទាំង៣នាក់ នោះ ក៏បំបែកពួកទ័ពភីលីស្ទីន កាត់ចូលទៅដងទឹកអណ្តូង នៅមាត់ទ្វារបេឡេហិមយកមកថ្វាយដាវីឌ តែទ្រង់មិនព្រមសោយទេ គឺទ្រង់ចាក់ច្រូចថ្វាយដល់ព្រះយេហូវ៉ាវិញ។
23. **សូមវាយខ្ញុំ !** (2សំយ៉ូអែល24:10) ក្រោយដែលរាប់ចំនួនបណ្តាជនហើយ នោះដាវីឌមានព្រះទ័យ ឈឺស្តាយជាខ្លាំង រួចទ្រង់ទូលទៅព្រះយេហូវ៉ាថា ទូលបង្គំបានធ្វើបាបយ៉ាងធ្ងន់ក្នុងការដែលទូលបង្គំ ធ្វើនោះ តែឥឡូវនេះ ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមលើកចោលទោសនៃការអាក្រក់របស់ទូលបង្គំ ជាបាវ បំរើទ្រង់ ដ្បិតទូលបង្គំបានប្រព្រឹត្តដោយខ្លោល្មោះ។
24. **ដង្វាយដែលត្រូវបានទទួលយក** (2សំយ៉ូអែល24:25) រួចទ្រង់ស្តាប់អាសនា១ថ្វាយព្រះយេហូវ៉ានៅ ទីនោះ ក៏ថ្វាយដង្វាយដុត នឹងដង្វាយមេត្រីទៅ នោះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ព្រះសណ្តាប់សេចក្តីទូលអង្វរ ឲ្យស្រុកនោះ ហើយសេចក្តីវេទនានោះ ក៏ថយចេញពីពួកអ៊ីស្រាអែលទៅ។